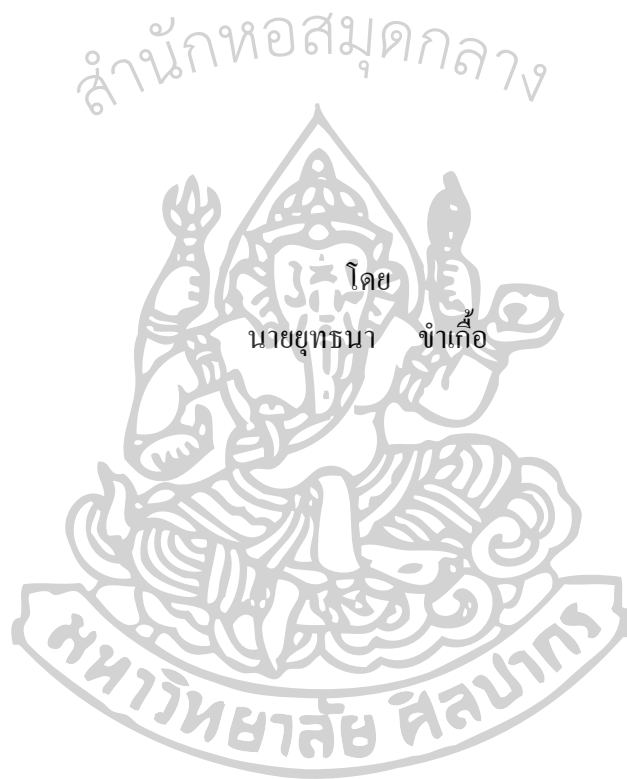
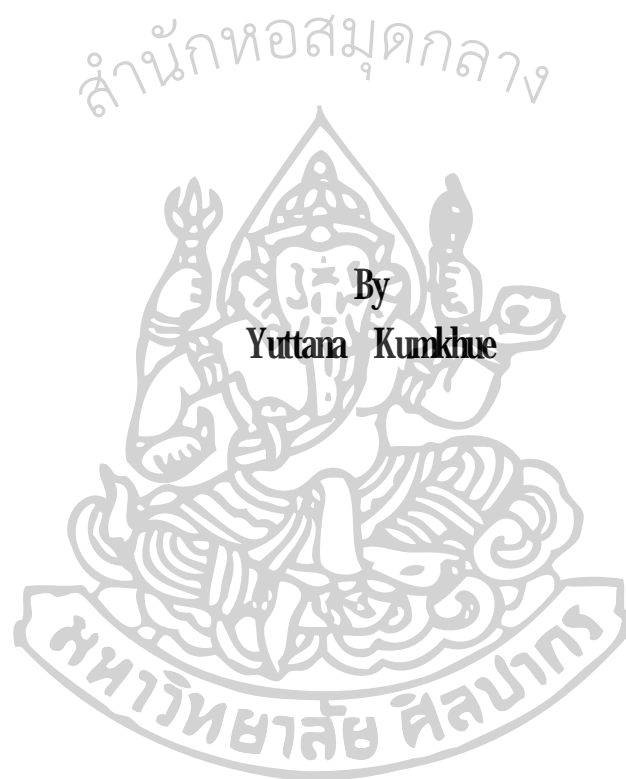

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน :
การสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2548
ISBN 974-464-831-7
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**KNOWLEDGE INVOLVING LEARNING DISABILITIES OF THE STUDENTS :
A SURVEY CONDUCTED WITH EDUCATORS WORKING IN DEMONSTRATIVE
INCLUIVE SCHOOLS**

**A Master's Report Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
MASTER OF EDUCATION
Department of Psychology and Guidance
Graduate School
SILPAKORN UNIVERSITY
2005
ISBN 974-464-831-7**

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้สารนิพนธ์ เรื่อง “ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน: การสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม” เสนอ โดย นายยุทธนา ขำเกื้อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิสาข์ จิตวิตร)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่เดือน.....พ.ศ.....

ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์

คณะกรรมการตรวจสอบสารนิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรรัตน์ บุรณะวิณะ)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศ)

...../...../.....

K46261319 : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

คำสำคัญ : ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน / ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

ยุทธนา จำเริญ : ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน : การสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม (KNOWLEDGE INVOLVING LEARNING DISABILITIES OF THE STUDENTS : A SURVEY CONDUCTED WITH EDUCATORS WORKING IN DEMONSTRATIVE INCLUSIVE SCHOOLS) อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ : ผศ. ดร. สมทรัพย์ สุขอนันต์. 80 หน้า. ISBN 974-464-831-7.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสำรวจความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มี สถานภาพ เพศ ช่วงอายุ สาขาวิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่แตกต่างกัน ประชากรในการศึกษาวิจัยคือ บุคลากรทางการศึกษาซึ่งปฏิบัติงานใน โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ประจำปีการศึกษา 2547 จำนวน 7 โรงเรียน รวม 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรม SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ความถี่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนความรู้คิดเป็นร้อยละ 56.40 ค่าคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มี สถานภาพ เพศ ช่วงอายุ สาขาวิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน มีความแตกต่างกัน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2548
ลายมือชื่อนักศึกษา
ลายมือชื่ออาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

K46261319 : MAJOR : SPECIAL EDUCATION PSYCHOLOGY

KEY WORD : LEARNING DISABILITIES/ KNOWLEDGE OF EDUCATORS

WORKING IN DEMONSTRATIVE INCLUSIVE SCHOOLS

YUTTANA KUMKHUE : KNOWLEDGE INVOLVING LEARNING

DISABILITIES OF THE STUDENTS : A SURVEY CONDUCTED WITH EDUCATORS

WORKING IN DEMONSTRATIVE INCLUSIVE SCHOOLS. MASTER'S REPORT

ADVISOR : ASST. PROF. SOMSAP SOOKANAN, Ph.D. 80 pp. ISBN 974-464-831-7.

The purposes of the study were : 1) to examine educators who works in demonstrative inclusive schools in term of knowledge regarding learning disabilities, 2) to compare the educators' knowledge regarding learning abilities, classified by working status, sex, age, major of study, experiences in training of special education of the educators. The population comprised 80 educators from 7 demonstrative inclusive schools, Nakhon – Pathom Education Service Area, academic year 2005.

The instrument used for gathering data was the test of knowledge involving learning disabilities, constructed by the researcher.

The data were analyzed by using frequency, arithmetic mean, standard deviation and percentage.

The results showed that knowledge involving learning disabilities of educators were in the average level, with a percentage of 54.40, the highest mean was that of types of learning disabilities, the lowest mean was that of learning process of the learning disabled person.

Knowledge involving learning disabilities of educators with different working status, sex, age, major of study, experiences in working in special education, experiences in training of special education were different.

Department of Psychology and Guidance Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2005

Student's signature

Master's Report Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือและการให้คำแนะนำเป็นอย่างดี จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรรัตน์ บุรณวัฒน์ และอาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศ ที่ได้เป็นประธานกรรมการและกรรมการตรวจสอบสารนิพนธ์ ซึ่งได้ให้ข้อคิด มุมมอง ตลอดจนคำแนะนำที่ดี ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการจัดทำงานวิจัยในครั้งนี้ช่วยให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากขึ้นและสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการพัฒนางานการจัดการศึกษาพิเศษ

ขอขอบพระคุณ สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ที่เห็นความสำคัญของการพัฒนาบุคลากร ได้ให้โอกาสและสนับสนุนให้บุคลากรในสังกัดเข้ารับการศึกษาหาความรู้อันทรงคุณค่าในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช และศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม ที่ได้ให้โอกาสและอนุญาตช่วยปฏิบัติราชการ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการศึกษาอันทรงคุณค่าในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถานศึกษา คณะครูทุกท่านในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม โรงเรียนวัดไร่จิง (สุนทรอุทิศ) โรงเรียนวัดบึงลาดสวย โรงเรียนภัทรญาณวิทยา โรงเรียนบุญยศรีสวัสดิ์ โรงเรียนละเหยคูปถัมภ์ โรงเรียนบ้านอ้อกระทิง โรงเรียนวัดหนองเสือ ที่ได้ให้โอกาสทำการศึกษาวิจัยในสถานศึกษาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบทดสอบจนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ครู-อาจารย์ ที่ได้อบรมเลี้ยงดูสั่งสอน ให้ความช่วยเหลือให้ความอุปการะทั้งในด้านกำลังใจและกำลังทรัพย์สนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

		หน้า
	บทคัดย่อภาษาไทย	ง
	บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
	กิตติกรรมประกาศ	ฉ
	สารบัญตาราง	ฉ
	บทที่	
1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
	ข้อคำถามของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
2	แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้	7
	1.1 ความรู้ ความเข้าใจ	9
	1.2 ความสำคัญของความรู้	9
	1.3 ประเภทของความรู้	10
	2. ความรู้เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	11
	2.1 ความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	11
	2.2 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	15
	2.3 สาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	21
	2.4 ประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	23
	2.5 กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	25
	3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	29
3	วิธีดำเนินการวิจัย	34
	ประชากรที่ใช้ในการศึกษา	34

บทที่	หน้า
ตัวแปรที่ศึกษา	35
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	54
สรุปผล.....	54
อภิปรายผล.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	67
บรรณานุกรม	69
ภาคผนวก แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะ ความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน.....	73
ประวัติผู้วิจัย	80

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางแสดงรายชื่อ โรงเรียนและจำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	34
2	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามสถานภาพ.....	39
3	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามเพศ.....	39
4	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามอายุ.....	39
5	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามสาขา / วิชาเอก ที่สำเร็จการศึกษา.....	40
6	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกประสบการณ์การทำงาน ด้านการศึกษาพิเศษ.....	40
7	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามประสบการณ์การ ฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ.....	41
8	แสดงคะแนนเต็มแต่ละด้าน คะแนนเฉลี่ยของการตอบถูกแต่ละด้าน คะแนน เฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้าน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย แต่ละข้อค่าและระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน.....	42
9	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความ บกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านความหมายของภาวะความ บกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ.....	43
10	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความ บกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะ ความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ.....	44
11	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่อง ในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องใน การเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ.....	45

ตารางที่		หน้า
12	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ.....	46
13	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ.....	48
14	แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพต่างกัน.....	49
15	แสดงการเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจ ของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน.....	50
16	แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีช่วงอายุต่างกัน..	51
17	แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาสาขา / วิชาเอกที่ต่างกัน.....	51
18	แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน.....	52
19	แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน.....	53

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 10 การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนา ด้านอื่น ๆ ทั้งหมดของประเทศชาติ และวิธีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่นับว่าได้ผลดีและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปก็คือการให้การศึกษา การศึกษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกคน เพื่อการพัฒนาตนและการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงมีการแข่งขันตลอดเวลา รายงานการวิจัยของ ศาสตราจารย์นายแพทย์กวี สุวรรณกิจ และคณะ (กรมสุขภาพจิต 2545) พบว่าเด็ก นักเรียนชั้นประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีปัญหาการเรียนมากถึงร้อยละ 21.7 และมีความบกพร่องด้านการเรียนรู้ร้อยละ 6.0 และมีเด็กเพียงจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่ผู้ปกครองพามาพบแพทย์ จากรายงานการวิจัยจะเห็นได้ว่ายังมีเด็กอีกจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาด้านการเรียนและมีความบกพร่องในการเรียนรู้อาการให้การศึกษาเป็นวิธีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพการจัดการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับเด็กกลุ่มนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็น แต่ด้วยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่ให้สิทธิและโอกาสทางการศึกษาที่ทำเทียมกับคนทุกคนเพื่อบังคับใช้ได้ไม่นาน ความพร้อมของบุคลากรในการทำงานด้านนี้จึงยังมีน้อย การจัดการศึกษาสำหรับคนทั่วไปก็เป็นเรื่องลำบากและต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากอยู่แล้วจึงจะประสบผลสำเร็จได้ การจัดการศึกษาให้เด็กพิการยิ่งมีความยากลำบากมากกว่าโดยเฉพาะเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ซึ่งภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้นี้ก็เพิ่งถูกกล่าวถึงได้ไม่นานแต่ถึงจะมีความยากลำบากเพียงใดนั้น

ก็จำเป็นจะต้องจัดการศึกษาให้กับเด็กทุกคนรวมทั้งเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ซึ่งต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่ให้สิทธิและโอกาสความเท่าเทียมทางการศึกษากับคนทุกคน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการนั้นจะต้องจัดให้มีความหลากหลายและสอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการหรือความจำเป็นของผู้เรียน ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม การจัดการเรียนร่วมก็เป็นการจัดการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมและพบว่าเด็กพิการจะประสบผลสำเร็จในการเรียนในโรงเรียนเรียนร่วมมากกว่าการเรียนในโรงเรียนเฉพาะความพิการ (นงลักษณ์ วิรัชชัย 2544) เพราะจะช่วยให้เด็กพิการไม่ถูกแยกจากกลุ่มเด็กปกติซึ่งเป็นสภาพที่เป็นจริงในสังคม และโดยส่วนใหญ่แล้วเด็กที่มีความบกพร่องหรือพิการบางประเภทก็จะแฝงตัวอยู่ในโรงเรียนอยู่แล้วในรูปของเด็กที่ดูเหมือนเด็กปกติทั่ว ๆ ไปซึ่งในสายตาของครูหรือผู้ใหญ่บางคนอาจมองว่าเป็นเด็กที่ขี้เกียจ อ่านหนังสือไม่ได้ เขียนหนังสือไม่ถูก สำหรับรูปแบบการสอนที่ให้ประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้พบว่าต้องประกอบด้วยส่วนของการสอนโดยตรงที่ครูเป็นผู้บรรยาย อภิปรายและการเรียนจากหนังสือ ส่วนประกอบหลักของรูปแบบการสอนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้แก่ การควบคุมความยากง่ายของงาน การใช้กลุ่มการสอนกลุ่มเล็ก การใช้การถามตอบโดยตรง การจัดลำดับขั้นตอน สแวนสัน (Swanson 1999, อ้างถึงใน ชมพูนุช สุขหวาน และคณะ 2544 : 24) นอกจากนี้แล้วการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้กับเด็กทั่วไปจะประสบผลสำเร็จนั้น ครูก็ต้องทำงานประสานกันและร่วมมือกันระหว่างครูการศึกษาพิเศษกับครูทั่วไป ครูต้องมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กและครูต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของเด็ก (ผดุง อารยะวิญญู 2539)

ปัญหาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ โดยเฉพาะเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้พบว่าครูขาดความรู้ขาดทักษะในการสอน ขาดแคลนหนังสือตำราเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความรู้เพื่อให้ได้ศึกษาค้นคว้า ขาดแคลนสื่อการเรียนการสอนที่จะสนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขาดการนิเทศติดตาม ขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้มีคุณวุฒิและประสบการณ์ด้านการศึกษาพิเศษโดยตรงทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพจึงส่งผลกระทบต่อจัดการศึกษาให้กับเด็กพิการ และยังพบว่าโรงเรียนไม่สามารถคัดแยกประเภทความพิการได้ทำให้ไม่สามารถจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2545) นอกจากนี้แล้วกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการในปีการศึกษา 2542 ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายไว้ว่า “คนพิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียน” พบว่าในการดำเนินนโยบายมีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญคือ ครูและบุคลากรทางการศึกษาขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษและครูทางการศึกษาพิเศษมีไม่

เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการและไม่ให้ความสำคัญต่อผู้เรียนในกลุ่มนี้เท่าที่ควร

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่าสภาพปัญหาหลักประการหนึ่งของการจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ คือ ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษากับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนและจากการที่ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่งถูกกล่าวถึงไม่นาน ยังเป็นเรื่องที่ใหม่เพิ่งได้รับความสนใจจากครู พ่อแม่ผู้ปกครองหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง และประเด็นปัญหานี้เกี่ยวข้องกับมิติอื่น ๆ ในการช่วยเหลือเด็กด้วย หากครู บุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้เช่นปัญหาการเรียนรู้นักเรียนที่เกิดจากการมองเห็นที่ผิดพลาดแต่ครูผู้สอนยังใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนใช้การมองเห็นเป็นสิ่งสำคัญ หากปัญหาการเรียนรู้นักเรียนเกิดจากการได้ยินที่ผิดพลาดแต่ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นที่การฟังแล้ว ก็ยังทำให้นักเรียนมีปัญหาในการเรียนเพิ่มมากขึ้น เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ซึ่งมีความบกพร่องทางด้านประสาทการรับรู้ทางด้านหนึ่ง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็ต้องดึงประสาทสัมผัสด้านอื่นที่ยังปกติอยู่มาช่วย มาทดแทนการเรียนรู้อีกด้านที่นักเรียนบกพร่อง เช่น ถ้านักเรียนเรียนรู้จากการฟังได้ไม่ติดครูก็ควรให้นักเรียนได้ลองสัมผัสหรือนักเรียนที่มีข้อจำกัดในการเขียนก็อาจจะใช้การลากเส้นด้วยดินน้ำมันหรืออะไรต่าง ๆ แทนซึ่งจะช่วยทำให้การรับรู้ของเขาหรือการเรียนรู้ออกมาดีขึ้น จะเห็นได้ว่าการรู้จักการเข้าใจผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอน บุคลากรทางการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องต้องมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง เพราะผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้สามารถที่จะเรียนรู้ได้ดี ประสพผลสำเร็จในชีวิตได้ หากได้รับการช่วยเหลืออย่างถูกวิธีจากครูบุคลากรทางการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงทำให้เด็กกลุ่มนี้ยังต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการร่วมมือกันช่วยเหลือนักเรียนจึงจะประสพความสำเร็จในการเรียน การดำเนินชีวิตประจำวัน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสำรวจความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าครูและบุคลากรทางการศึกษารู้จักเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้น้อยเพียงใดในประเด็นที่เป็นพื้นความรู้ที่เกี่ยวกับภาวะความบกพร่อง ในเรื่องความหมาย ประเภท ลักษณะ สาเหตุและกระบวนการเรียนรู้ เพื่อรับทราบระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษา ข้อแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจระหว่างเพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การอบรมด้านการศึกษาพิเศษของบุคลากรทางการศึกษา และใช้เป็นกรอบในการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มี สถานภาพ เพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่แตกต่างกัน

ข้อคำถามของการวิจัย

1. ความรู้ ความเข้าใจ ของผู้ครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับใด
2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มี สถานภาพ เพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การอบรมด้านการศึกษาพิเศษแตกต่างกันหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ได้แก่ ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ หัวหน้าฝ่ายวิชาการในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นครปฐม ประจำปีการศึกษา 2547 จำนวน 7 โรงเรียน 95 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การฝึกอบรม

ตัวแปรตาม คือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถในการเลือกคำตอบที่ถูกต้องเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ในประเด็น ดังนี้

1. ความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
2. ประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
3. ลักษณะที่แสดงออกของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
4. สาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
5. กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

ซึ่งได้จากการตอบในแบบวัดความรู้ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

ครูและบุคลากรทางการศึกษา หมายถึง ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ หัวหน้าฝ่ายวิชาการที่เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม หมายถึง โรงเรียนนำร่องที่รับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้เข้าเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไปในชั้นเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นครปฐม ทั้ง 2 เขตการศึกษา จำนวน 7 โรงเรียน ประจำปีการศึกษา 2547 ที่สมัครไว้กับศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม

อายุ หมายถึง ช่วงอายุของครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ น้อยกว่า 30 ปี, 31 – 40 ปี, 41 – 50 ปี, 51 – 60 ปี

สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา หมายถึง สาขาหรือวิชาเอกที่ครูและบุคลากรทางการศึกษาสำเร็จการศึกษา ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ สาขาการศึกษาพิเศษ และสาขาอื่น ๆ

ประสบการณ์การทำงาน หมายถึง ระยะเวลาที่ครูและบุคลากรทางการศึกษาทำงานเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ 1 - 2 ปี, 3 - 4 ปี, 5 - 6 ปี และมากกว่า 6 ปี

ประสบการณ์การฝึกอบรม หมายถึง การได้รับประสบการณ์หรือการเรียนรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากวุฒิทางการศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ 1 - 2 ครั้ง, 3 - 4 ครั้ง และมากกว่า 4 ครั้ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาครั้งนี้จะช่วยให้ทราบระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน และทราบความแตกต่างของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนซึ่งแยกตามเพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การอบรมของครูและบุคลากรทางการศึกษา อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดอบรมพัฒนาครูหรือบุคลากรทางการศึกษาและเห็นความสำคัญของการมีบุคลากรทางการศึกษาพิเศษโดยควรให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาในสาขานี้มากขึ้น เพิ่มการบรรจุครูการศึกษาพิเศษในโรงเรียนมากขึ้นเพื่อให้สามารถพัฒนานักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสำรวจระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารบทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้
 - 1.1 ความรู้ ความเข้าใจ
 - 1.2 ความสำคัญของความรู้
 - 1.3 ประเภทของความรู้
2. ความรู้เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
 - 2.1 ความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
 - 2.2 ลักษณะของเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
 - 2.3 สาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
 - 2.4 ประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
 - 2.5 กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
3. งานวิจัยเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้

บลูม (Bloom 1975, อ้างถึงใน กฤติยา เดชทวิสุทธิ์ 2546 : 18-19) กล่าวว่า พฤติกรรมด้านความรู้จัดเป็นพฤติกรรมส่วนหนึ่งของมนุษย์โดยจำแนกพฤติกรรมนี้ออกเป็น

1. ความรู้ความจำ หมายถึง การวัดความสามารถในการจำหรือระลึกได้ แต่ไม่ใช่การวัดความเข้าใจไปตีความหมายเรื่องนั้น ๆ แบ่งเป็นลักษณะย่อย ๆ ดังนี้
 - 1.1 ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องซึ่งเป็นข้อเท็จจริง
 - 1.2 ความรู้เกี่ยวกับวิธีดำเนินงาน
 - 1.3 ความรู้เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี โครงสร้างและหลักการ

2. ความเข้าใจหมายถึง ความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่าง ๆ ได้ทั้งใน
ด้านภาษา รหัส สัญลักษณ์ ทั้งรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งแบ่งเป็น

2.1 การแปลความหมายถึง การแปลความหมายสิ่งที่สื่อความหมายได้ถูกต้องหรือ
เรียกว่าจับใจความได้ถูกต้อง

2.2 การตีความ หมายถึง การเก็บใจความเรียบเรียงใหม่แต่ความหมายยังคง
เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

2.3 การขยายความ หมายถึง การนำข้อเท็จจริงในปัจจุบันไปทำนายเหตุการณ์ใน
อนาคตหรือนำไปขยายให้กว้างหรือลึกลงไป

3. การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำสิ่งที่ได้ประสบมา เช่น แนวคิดทฤษฎี
ต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์หรือนำไปใช้แก้ปัญหาตามสภาพต่าง ๆ ได้

4. การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวออกเป็นส่วนประกอบ
ย่อยเพื่อความสัมพันธ์ และหลักการหรือทฤษฎี เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ได้ แบ่งออกเป็น

4.1 การวิเคราะห์ความสำคัญ หมายถึง การใช้ความคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์
ส่วนประกอบของสิ่งต่าง ๆ เพื่อหาคำตอบที่ถูกต้องที่สุด สมเหตุสมผลที่สุด

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ หมายถึง การใช้ความสามารถในการวิเคราะห์
ความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไปเพื่อใช้เป็นหลักในการแก้ปัญหา

4.3 การวิเคราะห์หลักการเป็นความสามารถในการมองเห็นวิธีรวมองค์ประกอบ
ต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ

5. การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการนำเอาเรื่องราวหรือส่วนประกอบย่อย
มาเป็นเรื่องราวเดียวกัน โดยมีการตัดแปลง ริเริ่ม สร้างสรรค์ ปรับปรุงของเก่าให้มีคุณค่าขึ้น

5.1 การสังเคราะห์ข้อความ เป็นการพูดหรือเขียนเพื่อการสื่อความคิดความรู้สึกไปยัง
บุคคล

5.2 การสังเคราะห์แผนงาน เป็นการเสนอแผนการทำงานของงานที่รับผิดชอบหรือที่คิดขึ้น

5.3 การสังเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นการสร้างชุดความสัมพันธ์ขึ้นเพื่ออธิบายข้อมูล
หรือสิ่งต่างๆ

6. การประเมินค่า หมายถึง การวินิจฉัยหรือการตีราคาอย่างมีหลักเกณฑ์ เป็นการ
ตัดสินว่าอะไรดีไม่ใช่อะไร โดยใช้หลักเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ แบ่งเป็น

6.1 การประเมินค่าโดยอาศัยข้อเท็จจริงภายใน

6.2 การประเมินค่าโดยอาศัยข้อเท็จจริงภายนอก

นอกจากนี้แล้วยังมีนักจิตวิทยาอีกหลายท่านที่ได้อธิบายถึงแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับ ความรู้ความเข้าใจ ความสำคัญของความรู้ และการจัดแบ่งประเภทของความรู้ไว้ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1.1 ความรู้ความเข้าใจ

ทฤษฎีนี้เน้นถึงกระบวนการทางเชาวน์ปัญญาและโครงสร้างเชิงทฤษฎีของ เชาวน์ปัญญาในการทำความเข้าใจพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของมนุษย์ โครงสร้างเชิงทฤษฎีนี้ กล่าวถึงเหตุการณ์ซึ่งไม่อาจสังเกตได้ด้วยตาเปล่า เช่น การคิดของมนุษย์ มีคำถามข้อหนึ่งว่าแท้จริง แล้วเชาวน์ปัญญากับความรู้เป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ คำว่าความรู้ความเข้าใจ โดยความหมาย หมายถึง การกระทำเพื่อการเรียนรู้หรือเพื่อการรับรู้ นักจิตวิทยา เช่น บัลค์ เห็นว่าความรู้ความเข้าใจเป็นวิธีการที่ บุคคลใช้เชาวน์ปัญญาของตน แต่แนวความคิดของเปียเจต์ได้มองว่าความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ เกิด จากการที่อินทรีย์จัดกระทำต่อสิ่งแวดล้อมและเห็นว่าพัฒนาการของความรู้ความเข้าใจมีเป็นลำดับ ขึ้น นักทฤษฎีคนอื่น ๆ ที่เสนอแนวคิดนี้และได้รับความสนใจได้แก่ แนวคิดของเซทอร์นเบอร์ก เมื่อ ค.ศ.1982 เซทอร์นเบอร์ก และดีเทอร์แมน ได้ให้ความเห็นว่า เชาวน์ปัญญา เป็นกระบวนการติดต่อกับสารสนเทศจากระยะเวลาที่เรารับรู้จนกระทั่งถึงเวลาที่เรাজัดกระทำกับมันและหมายถึงลักษณะ 5 ลักษณะดังนี้ (ทวี นาคบุตร 2549 ข)

1. ความสามารถในการเรียนรู้จากประสบการณ์
2. ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม
3. ความสามารถในการใช้ถ้อยคำ
4. ทักษะในการแก้ปัญหา
5. สามัญสำนึก

1.2 ความสำคัญของความรู้

ความรู้ เกิดจากสมองของมนุษย์ได้มีการพัฒนาการมาตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ โดยเฉพาะเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 3 ขวบจะเป็นวัยที่มีการพัฒนาของสมองมากที่สุด คนส่วนมากมักคิดว่าเด็กอายุยังน้อย จึงละเลยต่อการเอาใจใส่ แต่กลับไปให้ความสำคัญในวัยอื่นแทน ฉะนั้นเด็กในช่วงวัย 3 ขวบในวัยนี้พ่อแม่จึงควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาและสร้างความรู้เป็นอย่างมาก สมองของมนุษย์สามารถแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1. สมองซีกซ้ายทำหน้าที่ ช่วยในการใช้ภาษาพูด การวิเคราะห์ การจัดลำดับก่อนหลัง การเรียนรู้ ภาษาและคณิตศาสตร์
2. สมองซีกขวาทำหน้าที่ ช่วยเรื่องภาษา ท่าทาง จินตนาการ ไหวพริบ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และการคิดสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ เมื่อสมองทั้ง 2 ซีกได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่แล้ว ทำให้แต่ละ

บุคคลจะมีความรู้เกิดขึ้นมา ผู้ที่ได้รับการพัฒนาการสมองมาเป็นอย่างดีก็จะเป็นคนฉลาด มีปฏิภาณไหวพริบ และมีความเชี่ยวชาญตามความถนัดของตนที่ได้สั่งสมความรู้ในด้านต่าง ๆ มา (ทวี นาคบุตร 2549 ก)

1.3 ประเภทของความรู้

อิกุจิโร โนนาคา (Ikujiro Nonaka , อ้างถึงใน ทวี นาคบุตร 2549 ก) แบ่งความรู้ ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความรู้ที่เราสามารถรับรู้ หรือทำความเข้าใจได้โดยการอ่าน ฟัง หรือการดูสังเกต หรือทุกๆวิธีประกอบกัน เช่น เราฟังครูสอนการบวก ลบ คูณ หาร เล่าเรื่องวิถีชีวิตของคนในบางประเทศให้เราฟัง เราสังเกตเห็นการขยายตัวของโลหะเมื่อมันได้รับความร้อน เราเรียนรู้วิธีปรุงอาหาร การจักสาน ซ่อมเครื่องยนต์ เราเห็นแมลงวันวางไข่ในเศษอาหารขยะหรือของเน่าเปื่อยแล้วไข่กลายเป็นตัวหนอน เราเห็นว่าน้ำร้อนฆ่าแมลง และสัตว์ตัวเล็ก ๆ ได้ ฯลฯ ส่วนการสรุปรวบรัด (assume) หรือนำหลักการนี้ไปใช้กับเหตุการณ์อื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน (imply) เช่น การอุปมาอุปมัยก็เป็นการประยุกต์ต่อจากการใช้ความรู้ประเภทนี้นั่นเองเราเรียกความรู้ชนิดนี้ว่า ความรู้ชัดแจ้ง(Explicit Knowledge) ครูอาจารย์เป็นตัวหลักในการให้ความรู้ประเภทนี้

2. ความรู้ประเภทที่บอกเล่า ความรู้ประเภทนี้จะเกี่ยวกับสภาวะ สถานการณ์ ความรู้สึก ที่เกิดและส่งสืบเนื่องจากการมีประสบการณ์ในสภาวะหรือสถานการณ์นั้นความรู้เหล่านี้ได้แก่ ความรู้สึก เมื่อถูก คำตำหนิ ชม ถูกลงโทษ การได้รางวัล ไฟช็อต สำลักน้ำ ถูกรังแก ถูกเอาเปรียบ สภาวะที่ต้องประสบเมื่อเป็นคนจน คนยากไร้ ไร้อำนาจต่อรอง สภาวะที่ประสบเมื่อเป็นคนรวย การรู้ธรรมชาติหรือรู้แจ้งเห็นจริง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เราจะไม่เข้าใจอย่างแท้จริงเลยโดยการฟังจากผู้อื่น หรืออ่านจากนิยายเอกสารวิชาการใด ๆ แต่จะเข้าใจได้ซาบซึ้งใจทุกประสาทการรับรู้ว่า “ร้อน” คืออะไร เมื่อเราถูกจับนิ้วไปจิ้มเปลวเทียน และ “จน” เป็นอย่างไรเมื่อเราได้อยู่ในสภาวะนั้นเองจริงๆ เราเรียกความรู้ชนิดนี้ว่า ความรู้แฝงเร้น (Implicit Knowledge)

ความรู้สามารถแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้สองประเภท คือ ความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) และความรู้แฝงเร้น (Implicit Knowledge) ความรู้ชัดแจ้งคือความรู้ที่เขียนอธิบายออกมาเป็นตัวอักษร เช่น คู่มือปฏิบัติงาน หนังสือ ตำรา ส่วนความรู้แฝงเร้นคือความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน ไม่ได้ถอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร หรือบางครั้งก็ไม่สามารถถอดเป็นลายลักษณ์อักษรได้ ความรู้ที่สำคัญส่วนใหญ่ มีลักษณะเป็นความรู้แฝงเร้น อยู่ในคนทำงาน และผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเรื่อง จึงต้องอาศัยกลไกแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้คนได้พบกัน สร้างความไว้วางใจกัน และถ่ายทอดความรู้ระหว่างกันและกันตามตัวแบบของเซกิ (SECI Model) ความรู้ทั้งแบบแฝงเร้นและ

แบบชัดแจ้งจะมีการแปรเปลี่ยนถ่ายทอดไปตามกลไกต่างๆ เช่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การถอดความรู้ การผสมผสานความรู้ และการซึมซับความรู้

ความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) มีความสำคัญเพราะเป็นสิ่งที่เรามองเห็น สัมผัส จับต้องได้ อ่าน หรือฟังจากแหล่งต่าง ๆ ได้ มันเป็นความรู้ประเภทพื้นฐานความจริงทาง วิทยาศาสตร์เป็นกฎเป็นเกณฑ์ เป็นพื้นฐานที่สามารถเรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อนมากขึ้น ๆ ไปได้ ใช้ได้ สะดวกกับสิ่งที่เป็นรูปธรรม มโนคติ (concept) ที่ไม่ซับซ้อน และไม่จำกัดด้วย ข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น ภาษา วัฒนธรรม วัย

ความรู้ชัดแจ้งมีความสำคัญเพราะเป็นสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ข้างในตัวเอง หรือจะเกิดขึ้นก็ ต่อเมื่อมีการกระทำอะไรบางอย่างด้วยตัวเอง ต้องฝึกฝนเอาเองปะทะกับสิ่งแวดล้อม สถานการณ์หรือ เรื่องของเขาเอง การเกิดสภาวะต่าง ๆ เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ชัดแจ้งกับตัวเรา และหรือ บุคคลอื่น บุคคลกับบุคคล สิ่งแวดล้อมกับตัวเราและหรือบุคคลทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับบริบท และขนาด ของการปฏิสัมพันธ์ซึ่งจะก่อให้เกิดประสบการณ์ต่อการรับรู้ต่าง ๆ (ทวี นาคบุตร 2549 ก)

2. ความรู้เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

2.1 ความหมายของภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้

คำว่า “Learning Disabilities” นั้นมีผู้นำมาใช้ประมาณปี ค.ศ.1962 พุถึงปัญหาของ เด็กและผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ แนวคิดแรกเกี่ยวกับปัญหาการเรียนรู้ก็คือ สมองถูก ทำลาย (Brain Injured) ทำให้มีปัญหาด้านการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การจำ ความเข้าใจ การ รับรู้ ตลอดจนการเคลื่อนไหว ฉะนั้นเมื่อเด็กที่มีปัญหานี้ก็สันนิษฐานว่าเกิดจากสมองถูก ทำลายเช่นกัน ต่อมาเมื่อมีการศึกษาค้นคว้าพบกรณีของเด็กสมองถูกทำลายแต่ไม่ได้มีปัญหาในการ เรียนรู้ตามที่ควรจะเป็นตามข้อสันนิษฐานว่าเป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนรู้

แนวคิดเรื่องของสมองถูกทำลายจึงถูกหักล้างและมีคำว่า Minimal Brain Dysfunction หรือ MBD เข้ามาแทนเพราะการทดสอบทางประสาทวิทยาไม่สามารถแสดงให้เห็นหรือพิสูจน์ได้ ว่า สมองถูกทำลายไปแล้วจริง ๆ MBD จึงหมายถึงเด็กซึ่งมีสติปัญญาในเกณฑ์ปกติหรือสูงกว่าปกติ แต่ไม่สามารถเรียนรู้บางเรื่อง และมีปัญหาทางพฤติกรรมที่ชวนให้คิดว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้สมองทำ หน้าทีผิดปกติแตกต่างไปจากปกติ

ในปี ค.ศ. 1963 ซามูเอล เคิร์ก (Samuel Kirk) ได้ใช้คำว่า “Learning Disabilities” เรียก เด็กที่มีภาวะบกพร่องในพัฒนาการด้านภาษา การพูด การอ่าน และการสื่อสาร โดยที่เด็กเหล่านี้ ไม่ได้พิการด้านอื่น ๆ เช่น หู ตา ปัญญาอ่อน ซึ่งคำที่ เคิร์กใช้นี้ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายทั้ง

ในวงการจิตวิทยาและวงการการศึกษา ดังปรากฏในชื่อของเอกสารที่มีการพิมพ์เผยแพร่ เช่น Journal of Learning Disabilities , Learning Disabilities Focus และชื่อสมาคมต่าง ๆ เช่น Learning Disabilities Association of America อย่างไรก็ตามถ้ามีการใช้คำอื่นก็ยังคงอยู่ในขอบเขตของคำว่า Learning Disabilities (ชวลิต ชูกำแพง 2546)

ในประเทศไทยนั้นเพิ่งจะเริ่มให้ความสนใจในเรื่องของความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยจากคำว่า “Learning Disabilities” นั้นมีคำในภาษาไทยที่ใช้เรียกหลายคำ เช่น ผดุง อารยะวิญญู ใช้คำว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ศรียา นิยมธรรม ใช้คำว่า เด็กที่มีความยุ่งยากในการเรียน และมีคำอื่น ๆ เช่น เด็กเรียนยาก เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ หรือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ในที่นี้ผู้วิจัยใช้คำว่า “ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้” การนิยามหรือให้ความหมายของคำว่า “Learning Disabilities” หรือ LD ได้มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมและรัดกุมตามพัฒนาการของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ สำหรับคำนิยามที่เป็นทางการแรกสุดตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1967 คือ ภาวะบกพร่องในการเรียนรู้เป็นความผิดปกติตั้งแต่หนึ่งด้านขึ้นไปของกระบวนการทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใจ การใช้ภาษา การพูด การเขียนของเด็กซึ่งความผิดปกติดังกล่าวนี้แสดงออกโดยเด็กที่มีความสามารถย่อยหย่อนในการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำและการคำนวณ ภาวะบกพร่องในการเรียนรู้ยังนับเนื่องมาถึงความบกพร่องในการรับรู้ (perceptual handicaps) การกระทบกระเทือนทางสมอง (brain injury) การทำงานที่ผิดปกติเล็กน้อยของสมอง (minimal brain dysfunction) ความผิดปกติในการอ่านและการสะกดคำ (dyslexia) ภาวะขาดความสามารถในการเข้าใจถ้อยคำ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเรื่องของพัฒนาการ โดยเฉพาะ (developmental aphasia) ทั้งนี้คำว่า Learning Disabilities ไม่นับรวมไปถึงปัญหาทางการเรียน อันมีสาเหตุสำคัญมาจากความพิการทางสายตา การได้ยิน หรือการควบคุมกล้ามเนื้อ ไม่นับรวมถึงปัญหาทางการเรียนอันมีสาเหตุหลักมาจากการเป็นปัญญาอ่อน (mental retardation) การมีความผิดปกติทางอารมณ์ (emotional disturbance) ตลอดจนการอยู่ในสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม หรือฐานะทางเศรษฐกิจที่ด้อยกว่าผู้อื่น (สมทรัพย์ สุขอนันต์ 2547, อ้างจาก Wong 1991)

เนื่องจากความบกพร่องทางการเรียนรู้ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนเช่นเดียวกับความบกพร่องด้านอื่น ๆ เช่น ความบกพร่องทางการเห็น การได้ยินหรือร่างกาย คนส่วนใหญ่จึงยังมีความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับ LD (กานดา พุฒ 2547)

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ให้คำจำกัดความว่า เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เป็นเด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาทั้งในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียนและการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา ดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

ชวลิต ชูกำแหง (2546) ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่า หมายถึง เด็กที่มีสภาพร่างกายภายนอกปกติ แต่มีปัญหาเกี่ยวกับความไม่สมดุลของสมองส่งผลทำให้เด็กมีปัญหาทางด้านความรู้ ความเข้าใจ จิตพิสัย และพฤติกรรมในการแสดงออก ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่จะแสดงออกอย่างเด่นชัดในด้านการเรียน เช่น การอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถของตน

กฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องได้ให้คำจำกัดความลักษณะของเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ คือ เด็กที่ไม่สามารถจะบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง ๆ ที่มีศักยภาพ และความบกพร่องนั้นไม่ได้เกิดมาจากสาเหตุทางร่างกาย เช่น ปัญหาทางการเห็นหรือปัญหาทางการได้ยิน เด็กกลุ่มนี้จะมีกระบวนการเรียนรู้ที่บกพร่อง จะมีความยากลำบากในการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การพูด การสื่อสาร การใช้ภาษา และการใช้กล้ามเนื้อเคลื่อนไหว (สันศนิย์ ฉัตรคุปต์ 2543)

กรมสุขภาพจิตกระทรวงสาธารณสุขได้ให้ความหมายความบกพร่องด้านการเรียนรู้ หมายถึง เป็นความบกพร่องในการเรียนรู้ที่แสดงออกมาในรูปของปัญหาด้านการอ่านการเขียน การสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับเขาว์ปัญญา

ศรียา นิยมธรรม (2542) ได้กล่าวว่าทุกคนมีวิถีทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เด็กบางคนเรียนรู้ที่จะอ่าน คือ อ่านหนังสือได้ตั้งแต่อายุ 4 ขวบ แต่บางคนก็ยากเย็นแสนเข็ญกว่าจะอ่านได้ ส่วนเด็กบางคน แม้จะเป็นเด็กอ่านหนังสือได้เก่ง ก็อาจมีปัญหาอย่างอื่น เช่น คณิตศาสตร์ น้อยคนนักที่จะมีปัญหาการเรียนที่โรงเรียนไปเสียทุกอย่าง ส่วนมากก็จะมีดีในเรื่องอื่น ๆ อยู่บ้าง เช่น เล่น วิดีโอเกมบ้าง หรือทำงานในสนาม การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องเหนื่อยยากต่อการเรียนรู้มิได้หมายความว่าเขาเป็นเด็กโง่แต่เพียงเพราะเขาเรียนรู้แบบที่แตกต่างไปจากคนอื่น

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2545) กล่าวว่าเด็กที่ทั้งครูและพ่อแม่เห็นว่าไม่มีความสามารถในการเรียน เขียน อ่าน คิดเลข ในระดับที่เด็กวัยนี้ควรเรียนได้ เรามักคาดหมายกันว่า เมื่อพ้นวัยเด็ก เขาต้องมีความสามารถในการอ่าน เขียน คิดเลขในระดับพื้นฐานทั่วไปได้ หรือเข้าใจเรื่องชีวิตทั่ว ๆ ไปได้ แต่ปรากฏว่ามีเด็กจำนวนหนึ่งที่เรียนลำบากผิดเด็กธรรมดาทั่วไปทั้งๆที่สติปัญญาไม่เลวเลยและดูเหมือนว่าเด็กพยายามสุดความสามารถ แต่ดูเหมือนจะเรียนไม่ไหวในสายตาของครูและพ่อแม่หรือคนทั่วไปได้ เด็กมีพัฒนาการปกติธรรมดาทุกอย่างอย่างแต่ความบกพร่องซ่อนอยู่ไม่มีใครมองเห็น

The Individuals with Disabilities Education Act : IDEA (กานดา พุฒ 2547, อ้างจาก Shapiro and Rich 1999) ระบุคำจำกัดความของความบกพร่องทางการเรียนรู้สองส่วนสำคัญคือ ความบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะทาง (Specific Learning Disabilities) โดยอธิบายว่าหมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเพียงหนึ่งด้าน หรือหลายด้านของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจหรือการใช้ภาษา พูดหรือเขียน ซึ่งความบกพร่องดังกล่าวแสดงออกให้เห็นในการขาดความสามารถด้านการฟัง คิด พูด อ่าน เขียน สะกด หรือคำนวณทางคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ยังรวมถึงภาวะบกพร่องทางการรับรู้ การได้รับบาดเจ็บกระทบกระเทือนทางสมอง การทำงานผิดปกติเล็กน้อยของสมอง ความผิดปกติด้านการอ่าน การเข้าใจภาษา ทั้งนี้ไม่รวมปัญหาทางการเรียนรู้อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน ความบกพร่องทางการใช้กล้ามเนื้อ ปัญญาอ่อน ปัญหาทางอารมณ์หรือความด้อยโอกาสจากสภาพแวดล้อม วัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ ในส่วนที่สอง ได้รวมกฎเกณฑ์ที่สามารถระบุความบกพร่องเฉพาะทางของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ไม่เหมาะสมกับระดับอายุ และความสามารถที่แท้จริง ทั้งนี้ได้รับโอกาสในการเรียนผ่านกระบวนการเรียนผ่านกระบวนการสอนที่เหมาะสมที่เหมาะสม โดยระบุเกี่ยวกับ

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะทาง จะต้องมีความบกพร่องในหนึ่งด้าน หรือมากกว่าหนึ่งด้านของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Processes) ซึ่งประกอบด้วยความจำจากการได้ยินและการเห็น การรับรู้ การแยกแยะ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การเรียงลำดับ และการรับรู้ภาพพื้น (figure-ground)
2. ทักษะที่แสดงออกใน 7 ด้าน ประกอบด้วย ความเข้าใจจากการฟัง การพูด การเขียน การอ่าน ความเข้าใจจากการอ่าน การคำนวณทางคณิตศาสตร์ และการใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์
3. ความรุนแรงของความบกพร่องมาจากความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสามารถทางสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ของทักษะทั้ง 7 ด้าน

ซึ่งคำจำกัดความของ IDEA ได้รับการวิจารณ์ในแง่ที่ระบุเกี่ยวกับเด็กเหล่านั้นไม่ได้ระบุถึงบุคคลทุพพลภาพและอธิบายความบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะในชั้นเรียนไม่ได้รวมถึงความบกพร่องทางการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ในสถานการณ์การทำงานและการใช้ชีวิต

แฮมมิล (Hammil 1990, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาน 2545 : 10)ได้ให้ความหมายโดยรวมของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ว่า

1. มีปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
2. มีปัญหาในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
3. มีความบกพร่องในด้านระบบประสาทส่วนกลางบางส่วน
4. ด้อยความสามารถในการเล่น

5. มีความบกพร่องทางภาษาทั้งการฟังและการพูด
6. มีความพิการบางอย่างหรือหลายอย่างรวมกัน
7. มีความเป็ยงเบนในด้านวิธีคิดและการใช้เหตุผล

โดยสรุปแล้ว ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้หมายถึง ภาวะที่เกิดจากความผิดปกติของสมองทำให้บุคคลมีปัญหาในกระบวนการทางจิตวิทยาส่งผลให้บุคคลมีปัญหาด้านการฟัง คิด พูด อ่าน เขียน สะกด คำนวนทางคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ยังรวมถึงภาวะความบกพร่องทางการรับรู้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญาอารมณ์และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก ความผิดปกตินี้ติดตัวไปตลอดชีวิต

2.2 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีลักษณะเหมือนเด็กทั่วไปไม่มีลักษณะภายนอกที่บ่งบอกถึงความบกพร่อง ไม่มีสภาพความพิการปรากฏให้เห็นแต่เรียนหนังสือไม่ได้หรือเรียนได้แต่เรียนยาก เมื่อกล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากกล่าวถึงปัญหาของเด็ก น่าจะเหมาะสมกว่า เด็กเหล่านี้มีปัญหาในด้านต่าง ๆ หลายด้าน (ผดุง อารยะวิญญู 2543)ด้านที่สำคัญมีดังนี้

1. การอ่าน เด็กอ่านหนังสือไม่ออก เพราะไม่รู้จักตัวอักษร ไม่ว่าจะ เป็นอักษรภาษาไทย อักษรภาษาอังกฤษ หรืออักษรภาษาใด ๆ ที่เด็กเรียน ความไวของสายตาไม่ดี มองภาพไม่ชัดเจน ไม่ละเอียด พฤติกรรมในการอ่าน นอกจากอ่านไม่ออกแล้ว อาจมี พฤติกรรมของการอ่านซ้ำ อ่านตะกุกตะกัก อ่านข้ามคำ อ่านสลับคำ อ่านข้ามบรรทัด อ่านแล้วไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน (เข้าใจความไม่ได้) อ่านแล้วจำเรื่องที่อ่านไม่ได้ เด็กจึงไม่ชอบอ่านหนังสือ การอ่านไม่ได้ทำให้เป็นปมด้อย ถ้าครูหรือปกครองบังคับให้เด็กอ่านมาก ๆ เด็กจะเกลียดการอ่าน เลิกอ่านหนังสือ ทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนวิชาอื่น ๆ ผลที่ตามมา คือ สอบตก สูญเสียความเชื่อมั่นใจตนเอง ไม่ชอบมาโรงเรียน หนีเรียน และอาจต้องออกกลางคันในที่สุด

2. การเขียน ปัญหาในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีหลายลักษณะ นับตั้งแต่ เขียนตามคำบอกไม่ได้ ลอกคำจากกระดานลงสู่สมุดของตนไม่ได้ หรือได้แต่ข้อความเปลี่ยน เขียนหนังสือไม่เป็นตัว เขียนตัวเล็กเกินไปจนต้องใช้แว่นขยายเพื่ออ่าน หรือตัวโตจนเกินบรรทัด เขียนตัวโตบ้างเล็กบ้างสลับกัน เป็นการเขียนไม่สม่ำเสมอ เขียนสลับอักษร สลับที่สลับคำ เขียนแล้วลบจนกระดาษดำหรือขาด เส้นลายมือขยุกขยิก จนทำให้อ่านยาก ไปจนถึงเขียนเรียงความไม่ได้

3. คณิตศาสตร์ พูดย่อย ๆ ก็คือ เด็กทำเลขไม่ได้ นั่นคือ คำนวณไม่ได้ คำนวณผิด โดยเฉพาะที่มีปัญหามากที่สุด คือ การทำเลข โจทย์ปัญหา เด็กทำเลข โจทย์ปัญหาไม่ได้

4. พฤติกรรมพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ควบคู่มา กับปัญหา ความลำบากในการเรียน ได้แก่

4.1 ความไม่เป็นระเบียบเด็กจะขาดหรือทักษะในการจัดระบบมาตั้งแต่เด็กอาจ เนื่องจากไม่มีคนสอนให้เด็กเกิดทักษะดังกล่าว สังเกตได้จากแต่งตัวไม่ค่อยเรียบร้อย เสื้อผ้าสกปรก มอมแมม จัดตารางเรียนมาไม่ครบ ลืมสมุด ลืมหนังสือ ลืมปากกา ลืมดินสอ บนโต๊ะเรียนมีรอยขีด เขียนสกปรก ภายในโต๊ะเรียนรกรุงรัง ไม่เป็นระเบียบ จดงานไม่เป็นระเบียบ

4.2 สมาธิสั้น (Attention Deficit Disorder) หลายคนมีช่วงความสนใจไม่นาน (ไม่ถึง 3 นาที) เสียสมาธิง่าย เช่น ถ้ามีคนเดินผ่านหน้าห้องเด็กก็จะหันมามองดูทุกคนที่เดินผ่าน โดยสูญเสียสมาธิต่อกิจกรรมที่นักเรียนกำลังทำในห้องเรียน

4.3 ไม่อยู่นิ่ง (Hyperactive) เคลื่อนไหวอยู่เสมอ เดียวก็ลุกจากที่นั่ง เดียวก็เดินรอบห้อง เดียวก็ขออนุญาตไปห้องน้ำ

อย่างไรก็ตาม เด็กบางคนอาจไม่มีพฤติกรรมครบทุกด้านตามที่กล่าวมาแล้ว บางคนสมาธิสั้นอย่างเดียวแต่ไม่มีพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง บางคนมีปัญหาในการอ่านอย่างเดียว บางคนมีปัญหาการเรียนคณิตศาสตร์อย่างเดียว บางคนมี 2 ปัญหา บางคนมีครบทุกปัญหาดังกล่าว

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมีปัญหาในด้านพุทธิพิสัยหรือการรู้คิด (Cognitive) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมีปัญหาเฉพาะด้าน เช่น ปัญหาในการอ่าน การคิดคำนวณ หรือในแง่ของวิธีคิด เด็กมีปัญหาทางการเรียนรู้หลายคนจะมีความสับสนยุ่งยากด้านภาษา เด็กมักมีปัญหาในเรื่องการเขียน หรือการพูด หรือกระบวนการเกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่น การฟัง หรือการอ่าน ส่วนปัญหาด้านกลไกการเคลื่อนไหวเป็นลักษณะหนึ่งของเด็กเหล่านี้เช่นกัน ความยุ่งยากในเรื่องนี้จะแสดงให้เห็นในด้านการวาดภาพ ลายมือ การพิมพ์ การวิ่ง การก้าวกระโดดหรือการทรงตัว ปัญหาสุดท้ายที่เป็นเรื่องใหญ่อีกอย่างหนึ่งของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก็คือ ด้านสังคม ซึ่งอาจแสดงพฤติกรรมว่ามีความยุ่งยากในการผูกมิตรกับผู้อื่น มีความนับถือตนเองต่ำ (ศรียา นิยมธรรม 2541)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้พิจารณาได้จากระดับคะแนนที่แตกต่างกันมากของกลุ่มวิชาต่าง ๆ ของเด็ก ในอดีตครูและบิดามารดา อาจวิตกว่า ทำไมคะแนนเลขและภาษาของเด็กจึงต่ำ แต่คะแนนวิชาอื่น ถึงสูง ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาคะแนนเขาวนัปัญหา ของเด็กแล้วก็พบว่าเขาวนัปัญญูปกติหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยจนไม่น่าเชื่อว่าจะได้คะแนนต่ำในวิชาดังกล่าว

ผลงานวิจัยหลายชิ้น ได้ให้นิยามการมีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าที่ควรว่า เป็นค่าที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผลงานของเด็กที่โรงเรียน กับความสามารถบางอย่างที่เป็นธรรมชาติถึงความสามารถ นิยามนี้ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มิภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ เช่นพ่อแม่ มองเห็นภาพเด็กที่ซัดขึ้น และครูที่ประสงค์จะช่วยแก้ปัญหาให้แก่เด็กกลุ่มนี้พอเข้าใจได้

มิติของลักษณะเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

หากพิจารณาลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เป็นมิติต่าง ๆ คือ มิติด้านความรู้สติปัญญา มิติด้านการรับรู้ มิติด้านจิตพิสัย มิติด้านพฤติกรรม มิติทางร่างกาย จะได้รายละเอียดดังนี้

1. มิติด้านความรู้สติปัญญา

1.1 ปัญหาด้านความจำ

เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ อาจจะมีปัญหาในเรื่องของการจำ โดยทั่วไปจะมีความจำระยะสั้นและความจำระยะยาว เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักจะไม่รู้ว่าจะจดจำสิ่งต่าง ๆ อย่างไร เพราะไม่มีหลักในการจำ หรืออาจจะเกี่ยวเนื่องกับปัญหาในกระบวนการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ และการทำงานของสมองด้วย ส่งผลมาในเรื่องของการจำไม่ว่าจะเป็นปัญหาของความจำระยะสั้นหรือความจำระยะยาว

1.2 ปัญหาด้านการคิดเชิงเหตุผล

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะพบปัญหาการทำงานของสมองซีกซ้ายและซีกขวาไม่สัมพันธ์กัน และเกี่ยวข้องกับช่องทางในการรับข้อมูล การคิดเชื่อมโยงบูรณาการจึงมักจะเป็นสิ่งที่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้พบปัญหาเช่นกัน การเรียนรู้ข้อมูลบางอย่าง เด็กอาจจะไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการคิดให้สัมพันธ์กันได้

1.3 ปัญหาด้านการพูดติดต่อสื่อสาร

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ อาจจะเป็นผู้ที่ขาดทักษะในการสื่อสาร ใช้ภาษาในการสื่อสารที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม การสื่อสารในทำนองที่ตรงไปตรงมาหรืออาจจะทำให้คู่สนทนาไม่พอใจ อาจจะเป็นปัญหาในเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เช่นเดียวกัน

1.4 ปัญหาด้านการสร้างความคิดรวบยอด

เนื่องมาจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น จะไม่ทราบว่าคุณค่าหรือจุดเด่นของสิ่งต่าง ๆ คืออะไร ทำให้ขาดทักษะในการจับจุดสำคัญ หรือการจับใจความสำคัญ การดูหรือการฟังของเขาอาจจะมองเห็นหรือได้ยินเหมือนกันหมด ไม่มีอะไรที่น่าสนใจหรือเด่น ไม่ทราบว่าจะอะไรคือส่วนที่ควรจะให้ความสนใจมาอะไรเป็นส่วนที่สำคัญรองลงมาจะนั้นในการสร้าง

ความคิดรวบยอดซึ่งจะต้องนำกระบวนการต่าง ๆ ตั้งแต่การรับรู้จนถึงการแปลผล สรุปลงเป็นความคิดรวบยอด จึงเป็นสิ่งที่ยากลำบากสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

2. มิติด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียน

2.1 ปัญหากระบวนการรับรู้

กระบวนการรับรู้เป็นกระบวนการทำงานของสมองปัญหาจากกระบวนการรับรู้อาจจะพบได้ตั้งแต่กระบวนการของการรับข้อมูล (Input) ซึ่งจะผ่านระบบประสาทสัมผัส เช่น การเห็น บางคนอาจจะมีการรับรู้ด้านการเห็นที่ผิดปกติไป หรือการได้ยินอาจจะมีการรับรู้ที่ไม่เหมือนกับคนทั่วไป ปกติคนเราจะสามารถเห็นคำและอ่านได้ แต่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้นอาจจะมองเห็นเป็นอย่างอื่น

กระบวนการแปลความหมายของสมอง (Process) ซึ่งอาจจะมีความผิดพลาดในการแปลความ ทำให้ข้อมูลที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะประมวลได้ตามความเป็นจริง การแสดงผลของข้อมูล (Output) ที่แสดงออกมาอาจจะพบความผิดปกติ ไม่ว่าจะเป็นการเขียน หรืออาจจะเป็นการอ่าน ที่ไม่สามารถจะทำได้ หรืออาจจะยากลำบากในการเขียน การอ่าน

2.2 ปัญหาการเรียนวิชาทักษะ

เป็นที่ทราบกันว่าเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจจะพบปัญหาในการเรียนวิชาทักษะไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยหรือคณิตศาสตร์จะพบความยากลำบากในการอ่านการสะกดคำ การเขียน การจับใจความสำคัญ การคิดคำนวณ การฟัง การเรียงลำดับ เป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะชัดเจนในช่วงที่อยู่ในวัยเรียน เพราะการเรียนรู้ทั้งหลายนั้นต้องอาศัยความรู้จากวิชาทักษะ ทั้งคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ฉะนั้น เด็กจะมีปัญหาย่างยากในการเรียนในชั้นเรียน ทั้งที่ระดับสติปัญญาของเขาอยู่ในระดับปกติ

2.3 ปัญหาด้านความสนใจ

ในเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจจะพบปัญหาสมาธิสั้นร่วมด้วย ในขณะเวลาใดเวลาหนึ่งอาจจะมีหลายเรื่องอยู่ในความคิดของเขาในแต่ละขั้นที่เขาทำก็อาจจะรีบทำให้เสร็จ มีพฤติกรรมวอกแวก หรืออาจจะเนื่องด้วยงานที่เขาทำไม่เคยสำเร็จ ดังนั้นจึงไม่ได้ให้ความสำคัญกับเวลาที่จะต้องจดจ่ออยู่กับงาน แม้จะตั้งใจทำ ผลที่ออกมาก็ไม่ถูกต้องดี กล่าวโดยสรุปก็คือปัญหาในเรื่องของความสนใจสั้นของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้

2.4 ผลการเรียนไม่แน่นอน

จากปัญหาในด้านกรรับรู้ การจำ การคิด ซึ่งส่งผลให้ผลการเรียนของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไม่สัมพันธ์กับระดับสติปัญญาที่แท้จริงเนื่องจากการเรียนรู้นั้นจำเป็นที่

จะต้องใช้ทักษะการเขียน การอ่านเป็นสำคัญ แต่ในรายวิชาที่ไม่ต้องใช้ทักษะพื้นฐานดังกล่าว มักจะพบว่าเด็กอาจจะไม่มีปัญหาเลย หรืออาจจะส่งผลกระทบต่อทุก ๆ รายวิชา หรืออาจจะ เป็นผลมาจากปัญหาในเรื่องของการจำ การขาดทักษะการคิดเชิงเหตุผล ซึ่งก็ส่งผลกระทบต่อผลการ เรียนเช่นกัน

3. มิติด้านจิตพิสัย

3.1 ปัญหาทักษะทางสังคม

การอยู่ร่วมกับคนอื่น อันเกี่ยวเนื่องกับปัญหาการสื่อสารที่ไม่เหมาะสม ความ โฝงผางตรงไปตรงมาส่งผลให้คนอื่นอาจจะไม่ยอมรับหรือมองเห็นเป็นคนแปลกหรือทำให้เด็ก รู้สึกว่าตนเองแปลกแยก ทำให้เด็กมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับคนอื่น รู้สึกว่าตนเองไม่ เหมือนกับเพื่อน ๆ เนื่องจากในชีวิตประจำวันต้องพบปะกับเพื่อนและคนอื่น ๆ ตลอด ทำให้เด็กที่มี ปัญหาในการเรียนรู้ อาจจะพบการแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนหรือแม้แต่ในครอบครัว

3.2 มโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองที่ต่ำ

จากปัญหาหลายด้าน ทั้งด้านการเรียน การสื่อสาร ทักษะทางสังคม ที่ทำอะไรก็ มักจะไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรจึงทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เริ่มที่จะรับรู้ความล้มเหลว ของตนเอง ทำให้มีมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองในทางที่ไม่ดี ทำอะไรก็ล้มเหลว ไม่ถูก ไม่ดี โดยเฉพาะ ในเรื่องของการเรียน ทั้ง ๆ ที่สติปัญญาปกติ แต่ผลการเรียนกลับอยู่ในระดับที่ต่ำตลอด ถ้าไม่ได้รับการ แก่ใจและช่วยเหลือที่ถูกทาง เด็กอาจจะมีปัญหาในเรื่องของการรับรู้มโนทัศน์ของตนเองในทาง ลบ ส่งผลกระทบต่อในด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น เมื่อไม่เคยประสบความสำเร็จก็ไม่อยากจะเรียน ไม่ อยากร่วมทำงานร่วมกับคนอื่น เป็นต้น

3.3 แรงจูงใจในการเรียนต่ำ

ปัญหาแรงจูงใจในการเรียนต่ำก็สืบเนื่องมาจากการไม่ประสบความสำเร็จในการ เรียนในวิชาต่าง ๆ ในห้องเรียน เมื่อเกิดความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความกระตือรือร้นและแรงจูงใจ ในการเรียนย่อมลดลงอย่างแน่นอน เพราะถึงจะพยายามอย่างไรผลที่ออกมาก็ยังเหมือนเดิมคือ ล้มเหลว แม้แต่เด็กทั่วไปถ้าเกิดทำอะไรแล้วไม่ประสบความสำเร็จสักครั้งเดียว ย่อมจะเกิดความท้อแท้ และไม่มีแรงจูงใจให้ทำต่อ เช่นเดียวกัน เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เมื่อเรียนไม่ประสบความสำเร็จก็ ย่อมส่งผลต่อแรงจูงใจเช่นเดียวกัน ฉะนั้น การช่วยเหลือให้เด็กสามารถทดแทนด้วยการมี ความสำเร็จในช่องทางอื่น เช่น ด้านดนตรี ศิลปะ กีฬา ก็เป็นสิ่งที่ควรทำ

3.4 สภาพอารมณ์ไม่คงที่

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มักจะมีปัญหาในเรื่องของสมาธิ และอารมณ์ด้วย คือ ไม่สามารถที่จะจดจ่อสมาธิกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้นานเท่าที่ควร เนื่องจากการรับรู้ทางประสาทสัมผัส

ต่าง ๆ ของเด็กเหล่านี้ที่มีความบกพร่องด้วย ส่งผลให้ไม่สามารถแยกแยะความสำคัญหรือจุดสำคัญของสิ่งต่าง ๆ ได้ ด้านอารมณ์ก็เช่นเดียวกัน เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะมีความบกพร่องในเรื่องของการรับรู้อารมณ์ของคนอื่น และการควบคุมอารมณ์ของตนเอง การแสดงออกจึงอาจจะดูเหมือนว่าอารมณ์ไม่คงที่ หรือ ไม่สามารถปรับระดับอารมณ์เมื่อถูกขัดใจหรือเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ขึ้น

4. มิติด้านพฤติกรรม

4.1 ปัญหาในการปรับตัว

พฤติกรรมที่แสดงออกมาในด้านของปัญหาการปรับตัวนั้น อาจจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับการทำงานกลุ่มในห้องเรียน การเล่นกับเพื่อน หรือการที่จะต้องทำตามกฎกติกาของห้องเรียน เนื่องจากการรับรู้ที่แตกต่างจากคนอื่น ถ้าไม่ได้รับการฝึกหรือการช่วยเหลือที่ถูกต้อง ก็อาจจะทำให้เกิดความยากลำบากมากในการเรียนในห้องเรียน อีกทั้งพฤติกรรมที่แตกต่างจากเพื่อนในห้องเรียน การเข้าใจในพฤติกรรมของเพื่อนและยอมรับจึงเป็นเรื่องยากของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ บางครั้งต้องได้รับความเข้าใจและเห็นใจของเพื่อนร่วมชั้นด้วย จึงจะสามารถช่วยเหลือในเรื่องของการปรับตัวของเด็กเหล่านี้ได้

4.2 พฤติกรรมความรุนแรง

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มักจะมีพฤติกรรมที่รุนแรง อันเนื่องมาจากอารมณ์ที่ไม่คงที่ การไม่สามารถระงับอารมณ์หรือควบคุมอารมณ์ไม่ได้จึงทำให้แสดงพฤติกรรมที่รุนแรงออกมา และอาการของสมาธิสั้นทำให้การกระทำต่าง ๆ ทำด้วยความรีบร้อน ไม่สามารถที่จะควบคุมระดับของการแสดงออกได้ อาจจะทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกมามีความรุนแรง

4.3 พฤติกรรมการหลีกเลี่ยง

ปัญหาหลายอย่างที่พบอันเนื่องมาจากปัญหาของการเรียนส่งผลให้เด็กมีมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเองต่ำ เมื่อรู้สึกว่าคุณค่าต่ำกว่าคนอื่น แตกต่างจากคนอื่นจึงทำให้เกิดการหลีกเลี่ยงจากกลุ่มเพื่อน หรือหลีกเลี่ยงจากสังคม เพื่อให้พ้นจากสถานะความกดดันจากกลุ่มเพื่อน พ่อแม่ หรือครู เพราะทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ไม่เหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ การป้องกันตนเองจากสถานะดังกล่าวทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เริ่มถอยห่างและหลีกเลี่ยงจากกลุ่มเพื่อนหรือครอบครัว

4.4 ปัญหาด้านปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

การปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก็สืบเนื่องจากปัญหาข้างต้น คือ ปัญหาการปรับตัว พฤติกรรมที่แตกต่างจากคนอื่น ทำให้ผู้ที่เด็กจะต้องไปเกี่ยวข้องกับอาจจะไม่ยอมรับ หรือวิธีการที่จะเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นอาจจะแปลกแตกต่าง คนอื่นอาจจะมองเป็นเรื่องแปลก หรือเป็นเรื่องตลกสำหรับพฤติกรรมของเด็ก

4.5 พฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าพฤติกรรมของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างรุนแรง อันเนื่องมาจากสภาพอารมณ์และภาวะสมาธิสั้น อีกทั้งอาจมีความไม่คงเส้นคงวา ไม่คงที่ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ตลอดเวลา เช่นเดียวกับอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเช่นเดียวกัน

5. มิติทางร่างกาย

เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับร่างกายดังนี้

5.1 พัฒนาการทางกายไม่คงที่

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนอาจจะมีปัญหาในเรื่องของพัฒนาการทางกายที่ไม่คงที่ กล่าวคือ ปัญหาของโภชนาการที่เด็กอาจจะมีปัญหาในเรื่องของอาหารการกินหรือการเจริญเติบโตที่ผิดปกติไปจากเด็กทั่วไป

5.2 ทักษะการเคลื่อนไหว

ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะมีลักษณะเงอะงะงุ่มง่ามการเคลื่อนไหวที่และเคลื่อนไหวจะแปลกไป ไม่มีการระมัดระวังในการเดินหรือวิ่งจะคุกก้างบางคนอาจจะมีปัญหาในเรื่องของทิศทางซ้ายขวาบนล่าง เด็กบางคนอาจจะไม่สามารถเดินหรือวิ่งได้อย่างเด็กทั่วไป การก้าวขา ก้าวกระโดด กระโดดขาเดียว การขึ้นลงบันได เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะไม่สามารถทำได้ หรือทำได้แต่ไม่คล่องตัว

5.3 กล้ามเนื้อมัดเล็กมัดใหญ่

นอกจากปัญหาในการเคลื่อนไหวแล้ว การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กมัดใหญ่ก็อาจจะพบปัญหาได้เช่นเดียวกันในเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เช่น การจับดินสอ การเขียน การระบายสี การหยิบจับสิ่งของ อาจจะพบว่าเด็กจับไม่คล่อง หรือเขียนในทิศทางที่ไม่เหมือนกับคนอื่น มีภาวะของการกระตุกลากเส้น หรือ ลากเส้นไม่คงที่ ลากหนักเกินไป เบาเกินไป รายละเอียดของสิ่งที่วาดไม่ครบ หรือในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ การทรงตัว การเตะลูกบอล การรับลูกบอล อาจจะพบความผิดปกติได้เช่นเดียวกัน ซึ่งทักษะเหล่านี้จะส่งผลการการเขียน หรือการทำงานของเด็กในชั้นเรียนหรือในชีวิตประจำวันได้

2.3 สาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

สาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

ก. ระหว่างตั้งครรภ์และการคลอด ในกรณีนี้จะเป็นเรื่องของการได้รับสารเคมีบางชนิด ยาเสพติด ตลอดจนโรคภัยไข้เจ็บในระหว่างการตั้งครรภ์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อาจมีผลกระทบต่อ

พัฒนาการทางสมองของทารกในครรภ์ มารดาที่คลอดยาก ต้องใช้เครื่องมือทางการแพทย์บางชนิด มาช่วย บางครั้งทำให้เกิดความกระทบกระเทือนสมอง ชนิดที่เรียกว่า minimal brain damage ซึ่งความผิดปกติในลักษณะนี้เป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ในปี ค.ศ.1978 Rourke ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องของระบบประสาทที่มีผลต่อการอ่านของเด็ก พบว่า เด็กที่มีความยากลำบากในการอ่านมักมีประวัติการได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองในลักษณะต่าง ๆ ไม่มากนักน้อย นอกจากนี้ยังมีรายงานการวิจัยอื่น ๆ ซึ่งยืนยันว่า ทารกคลอดก่อนกำหนดมาก ๆ จะมีความเสี่ยงสูงมากต่อการเกิดภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ (สมทรัพย์ สุขอนันต์ 2547)

ข. สมองมีความบกพร่อง ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย โดยปกติสมองซีกซ้ายจะควบคุมการแสดงออกทางด้านภาษาและสมองซีกซ้ายจะมีขนาดโตกว่าซีกขวาแต่เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้สมองซีกซ้ายและซีกขวามีขนาดเท่ากันและมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่สมองซีกซ้ายด้วย เด็กจะมีคลื่นอัลฟาที่สมองซีกซ้ายมากกว่าเด็กปกติ (กรมสุขภาพจิต 2545)

ค. กรรมพันธุ์ ความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีโอกาสได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรม มีการศึกษาในครอบครัวและลูกแฝดที่ระบุได้ว่ามีโอกาสถึงร้อยละ 35 – 45 ที่จะมีการถ่ายทอดภาวะบกพร่องในการเรียนรู้ระหว่างคนในครอบครัว พ่อแม่ที่มีปัญหาการเรียนรู้อ่านในด้านใดจะส่งต่อถึงลูกได้ โดยเฉพาะปัญหาด้านการอ่านในปี 1996 อดีตผู้นำทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ ลีควนยู ได้เปิดเผยต่อสื่อมวลชนว่า เขามีปัญหาด้านการอ่าน (Dyslexia) โดยได้รับการวินิจฉัยจากผู้เชี่ยวชาญของอังกฤษ และลูกสาวของเขาก็มีปัญหาด้านการอ่านด้วย เพราะเธอได้รับการวินิจฉัยขณะเรียนแพทย์อยู่ที่บอสตัน ปัจจุบันนี้การศึกษาวิจัยด้านพันธุกรรม กำลังมองหาลักษณะของยีนที่มีความเกี่ยวข้องกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ แต่ยังไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน

ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เป็นโรคที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์และมีความบกพร่องบนยีน ที่พบแล้วสองคู่คือคู่ที่หกกับคู่ที่สิบห้า และพบว่าเด็กที่เป็นโรคลมชักอัตราการเกิดภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้จะสูงขึ้นอย่างมาก (ชาญวิทย์ พรนภดล 2547)

ง. การใช้ยา สารเสพติดหรือได้รับสารเคมีบางชนิด ยาหลายชนิดที่แม่รับประทานหรือโคเคนสารที่เป็นอันตรายและผ่านโดยตรงเข้าไปสู่ทารกในครรภ์ สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบกับพัฒนาการของสมองที่จะทำให้สมองทารกผิดปกติได้ ดังนั้นเพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายที่อาจจะเป็นไปได้ต่อทารกในครรภ์ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่แม่ตั้งครรภ์และบุคคลรอบข้างต้องตระหนักถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น การใช้ยาหรือสารเสพติดชนิดต่าง ๆ เป็นสาเหตุที่อาจทำให้เซลล์ที่รับข้อมูลเข้ามาในสมองที่เรียกว่า receptor cell เกิดความผิดปกติหรือบกพร่องซึ่งก็เป็นกลไกที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้ได้ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ 2543)

2.4 ประเภทของภาวะบกพร่องในการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2543) จัดประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ ดังนี้คือ

1. อะเฟเซีย (Aphasia) ปัญหาในการฟังและการพูด เด็กไม่เข้าใจคำพูดของผู้อื่นจำแนกเสียงพูดไม่ได้ เวลาเด็กพูดคนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง
2. ดิสเล็กเซีย (Dyslexia) ปัญหาในการอ่าน เด็กอ่านหนังสือลำบาก อ่านไม่ได้ ไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน
3. ดิสกราฟเฟีย (dysgraphia) ปัญหาในการเขียนตัวอักษรไม่ได้ หรือมีความลำบากในการเขียน เขียนตัวอักษรกลับหลังเหมือนภาพที่ปรากฏในกระจกเงาเมื่อเอากระจกเงามาส่องตัวอักษรหรือคำศัพท์
4. ดิสซาซิวซิส (Dysacusis) ปัญหาในการฟังผู้อื่นพูดไม่เข้าใจคำพูดของผู้พูดด้วย เด็กจะไม่เข้าใจเมื่อฟังผู้อื่นพูด
5. ดิสคิเนเซีย (Dyskinesia) กล้ามเนื้อประสานกันไม่ดีทำให้เด็กมีท่าทางงุ่มงามเมื่อเวลาเคลื่อนไหว
6. ดิสแคลคูลียา (Dyscalculia) ปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์ เด็กไม่เข้าใจความหมายของตัวเลขมีปัญหาในการคำนวณ
7. ดิสโลเกีย (Dyslogia) ความบกพร่องทางภาษาศาสตร์ เด็กมีปัญหาการแสดงออกด้วยการพูด เด็กไม่สามารถเรียบเรียงแนวคิดที่จะสื่อสารกับผู้อื่นได้
8. ดิสเฟเซีย (Dysphasia) ปัญหาทางภาษา เด็กไม่สามารถแสดงออกทางภาษาได้ไม่เข้าใจภาษา ไม่สามารถสื่อสารด้วยการพูดทำให้เด็กมีปัญหาในการพูดและหรือการเขียน
9. ดิสโนเมีย (Dysnomia) ปัญหาในการคิดหรือนึกหาคำพูดที่จะนำมาใช้ซึ่งแสดงออกเพื่อแนวความคิดของตน
10. ดิสริธเมีย (Dysrhythmia) ปัญหาเกี่ยวกับจังหวะ เด็กไม่สามารถเดินหรือขยับเท้าให้เข้ากับจังหวะตามเสียงดนตรีที่ได้ยินได้

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2547) นำเสนอว่าภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เกิดขึ้นได้หลายลักษณะแต่กล่าวถึงลักษณะความบกพร่องที่พบบ่อยในชั้นเรียนดังนี้

1. ภาวะความบกพร่องในด้านภาษา (language disabilities) เป็นความบกพร่องเป็นความบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับการรู้เข้าใจและใช้ภาษาในทุก ๆ ด้าน นับตั้งแต่การเข้าใจคำศัพท์และเนื้อหา การเรียบเรียงถ้อยคำ การเขียน เพื่อสื่อใจความ การสะกดคำ การอ่าน การพูด

เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ต้องอาศัยภาษาเป็นสำคัญ ผู้ที่มีความบกพร่องในส่วนนี้จึงประสบปัญหาในการเรียนค่อนข้างมาก จะต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจบทเรียนต่าง ๆ นานกว่าเด็กทั่ว ๆ ไป ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กสามารถสังเกตถึงความบกพร่องนี้ได้ไม่ยากนัก เช่น ดูจากการที่เด็กไม่เข้าใจคำสั่ง อ่านตะกุกตะกัก สะกดคำผิดบ่อย ๆ ขาดความสามารถที่จะสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจถึงความคิดของคน ทั้ง ๆ ที่เด็กวัยเดียวกันทำกิจกรรมเหล่านี้ได้สมควรแก่วัย

2. ภาวะความบกพร่องในด้านคณิตศาสตร์ (mathematical disabilities) เป็นความบกพร่องที่แสดงออกโดยบุคคลที่มีปัญหาในการเข้าใจตัวเลข การคิดคำนวณ ทำให้ผลการเรียนคณิตศาสตร์ตกต่ำ ความบกพร่องที่เกิดขึ้นในด้านนี้อาจเป็นผลมาจากความเข้าใจทางภาษาที่บกพร่องทำให้ตีปัญหาโจทย์ไม่ได้ หรือเกิดในขั้นของการรับรู้ตัวเลข ตลอดจนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไม่สอดคล้องตามความเป็นจริง เช่น แยกความแตกต่างระหว่างเครื่องหมาย \times กับเครื่องหมาย $+$ ไม่ได้ หรือเกิดขึ้นในกระบวนการของการคิดคำนวณก็เป็นได้

3. ภาวะบกพร่องในการรับรู้ (perceptual disabilities) เป็นความบกพร่องเกี่ยวกับการรับรู้ภาพ การได้ยิน และการสัมผัสต่าง ๆ

ผู้ที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับการรับรู้ภาพ มิได้หมายถึงคนที่พิการทางตาหรือตาบอด แต่ในที่นี้จะมีความบกพร่องในการมองเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ของภาพ หรือแยกความแตกต่างของภาพที่คล้ายคลึงกันไม่ได้ เช่น มองเห็น \square เป็น \diamond บางครั้งความบกพร่องนี้อาจเกิดขึ้นในลักษณะที่มีการสับสนระหว่างสิ่งที่มองหรืออ่าน เช่น คำว่า “ อดทน ” ก็มองเป็นคำว่า “ ทนอด ” เป็นต้น

การเรียนรู้ที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับเสียง มักเกิดกับผู้ที่มีความบกพร่องทางโสตประสาท ทำให้การได้ยินเสียงบางเสียงขาดความชัดเจนและจำแนกแยกแยะออกจากเสียงอื่น ๆ ที่มีความคล้าย ๆ กันไม่ได้ เมื่อแยกแยะเสียงไม่ได้ก็จะกระทบต่อโครงสร้างในการเข้าใจข้อความ

เลอนเนอร์ (Lerner 2000, อ้างถึงใน กานดา พุพผ 2547) กล่าวว่าไว้ว่าบุคคลที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะมีความผิดปกติด้านความตั้งใจ ความสนใจ การจดจ่อ การขาดความสามารถในการควบคุมกล้ามเนื้อ การเคลื่อนไหว ปัญหาด้านกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ การจำจากการเห็น การได้ยิน การแยกแยะ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การเรียงลำดับ การเห็นภาพ การขาดกลวิธีสำหรับทำความเข้าใจที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และจะมีปัญหาด้านการพูด การอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การขาดทักษะทางสังคม

2.5 กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

ระบบกระบวนการจัดการข้อมูลเป็นการทำงานของสมองส่วนกลาง นักจิตวิทยาในกลุ่มปัญญานิยม (Cognitive Psychology) นำระบบกระบวนการจัดการข้อมูลมาอธิบายความสามารถในการรับรู้ข้อมูล เปลี่ยนแปลงข้อมูล เก็บจำข้อมูล และเรียกกลับข้อมูลมาใช้ ในระบบนี้ประกอบด้วย การรับรู้ผ่านประสาทสัมผัส (Sensory Register) ความจำระยะสั้น (Short-term Memory) และความจำระยะยาว (Long-term Memory) ข้อมูลที่แต่ละบุคคลรับรู้จะต้องผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ ตา หู จมูก ลิ้น ผิวหนัง โดยผ่านการมองเห็น ฟัง ดม ชิม และต้อง สัมผัส อย่างไม่รู้ตัวโดยทั่วไป แล้วการเรียนรู้ในชั้นเรียนส่วนใหญ่จะเน้นเพียงการใช้ตา หู ฟัง เป็นหลัก เมื่อข้อมูลผ่านสู่ประสาทสัมผัสแล้ว หากเกิดความสนใจ ตั้งใจรับรู้ ข้อมูลก็จะถูกส่งต่อไปยังส่วนของความจำระยะสั้นซึ่งเป็นศูนย์เก็บข้อมูลที่เก็บอยู่ได้เพียง 5 – 20 วินาที ถ้าบุคคลนั้นไม่มีการทบทวนข้อมูลภายในช่วงเวลาอันน้อยนิดนั้น ข้อมูลก็จะถูกลืม แต่หากมีการคิดทบทวนและมีกลวิธีทบทวน คิดซ้ำ ทำซ้ำ หรือจัดกลุ่มข้อมูล ข้อมูลก็จะถูกส่งต่อไปยังส่วนของความจำระยะยาว ซึ่งความจำจะคงอยู่ตลอดไป และสามารถเรียกกลับคืนข้อมูลมาใช้ได้เมื่อต้องการ การเรียกกลับคืนข้อมูลมาใช้มักแสดงออกมาในด้านการพูด อ่าน เขียน สะกดคำ คิดเลข และใช้เหตุผล เป็นต้น (กานดา พุ่มพวง 2547)

ความบกพร่องทางการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ที่มี 4 ขั้นตอน (ศรียานิยมธรรม 2543) ได้แก่ ตัวป้อน (Input) การบูรณาการข้อมูล (Integration) ความจำ (Memory) และ ผลผลิต (Output)

ตัวป้อน คือ กระบวนการบันทึกข้อมูลที่ได้อาจมาจากประสาทสัมผัสต่าง ๆ ลงไว้ในสมอง ถ้าหากมีความผิดปกติก็จะทำให้เกิดปัญหา ซึ่งปัญหาประเภทแรกที่มีเกิดขึ้นในขั้นตอนการรับตัวป้อนหรือรับข้อมูล คือ ความบกพร่องในการรับรู้ทางการมองเห็น กล่าวคือ เด็กบางคนมีความยากลำบากในการแยกแยะตำแหน่งและรูปร่างของสิ่งที่เห็น เช่น ตัวอักษรที่เห็นอาจถูกรับรู้ในลักษณะที่กลับซ้ายเป็นขวาเหมือนกับมองในกระจกเงา กลับหัวกลับหาง เช่น มอง d เป็น b หรือ p เป็น q ตัวเลข 6 เป็น 9 เป็นต้น

บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ผ่านทางการเห็นจะมีปัญหาด้านการสะกดคำและการคำนวณ เนื่องจากไม่สามารถเห็นความแตกต่างของตัวอักษร คำ สัญลักษณ์ต่าง ๆ เห็นโจทย์เลขไม่ถูกต้อง หรือเห็นเครื่องหมายไม่ถูกต้อง รวมทั้งมีปัญหาในการเขียนด้วย ลายมือมักไม่สวย เขียนไม่ถูกต้อง และมีปัญหาในการอ่าน คือ อ่านได้ช้า ทำความเข้าใจได้ช้า ขาดความเป็นระเบียบในการทำงาน ตรวจสอบความถูกต้องของการเขียนหรือการสะกดด้วยตนเองไม่ค่อยได้ ฯลฯ ส่วนคนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ผ่านการได้ยินก็มักจะมีปัญหาด้านการอ่าน การเขียนและความเข้าใจภาษา เพราะแยกแยะคำใหม่ไม่ถูก สื่อสารไม่ถูกต้อง เนื่องจากได้ยินไม่ชัดเจนจึงไม่เข้าใจ แสดงออกหรือ

ตอบสนองไม่ถูกต้อง เขียนไม่ถูก ทำตามไม่ได้ จึงมักขาดความเข้าใจในการทำตามคำสั่ง คำบอก เรียนรู้โดยการฟังคำบรรยายไม่ได้ดี (กานดา พุฒ 2547)

พบว่าเป็นเรื่องยากมากสำหรับเด็กบางคนที่จะแยกเสียงที่เป็นเสียงหลักออกจากเสียงอื่น ๆ ที่ปะปนอยู่ในสิ่งแวดล้อม เด็กเหล่านี้อาจจะไม่ตอบสนองต่อเสียงของครู หรือเสียงของผู้ปกครอง จึงดูเหมือนเขาไม่ได้สนใจฟังหรือใส่ใจในคำพูดของผู้ใหญ่ หรือเด็กบางคนรับรู้เสียงได้ ช้า ดังนั้นจึงไม่สามารถติดตามการสนทนาได้ครบถ้วน

การบูรณาการข้อมูล คือ กระบวนการตีความข้อมูลที่ได้รับความบกพร่องในการบูรณาการข้อมูลอาจมีได้หลายลักษณะตามขั้นตอนแต่ละขั้นของการจัดลำดับหรือเรียงลำดับข้อมูล จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมให้เป็นนามธรรม และการจัดระบบข้อมูล

นักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียงลำดับข้อมูล อาจจะเล่าเรื่องให้ฟังด้วยตอนกลางของเรื่องแล้วย้อนมาที่ตอนต้นของเรื่อง แล้วจึงเล่าตอนท้ายของเรื่อง เป็นต้น เด็กอาจจะมีอาการกลับลำดับของตัวอักษรในคำ เช่น คำว่า นก แต่ว่าอ่านเป็น กน เด็กประเภทนี้มักมีปัญหาไม่สามารถใช้หน่วยแต่ละหน่วยที่เรียงลำดับเอาไว้ในความทรงจำได้อย่างถูกต้อง หากถูกถามว่า “ต่อจากวันพุธคือ วันอะไร” เขาจะต้องตั้งต้นนับตั้งแต่วันอาทิตย์เพื่อจะให้ได้คำตอบ หรือการใช้พจนานุกรม เขาก็จะต้องเริ่มตั้งแต่ตัวอักษรตัวแรกของพจนานุกรมทุกครั้งไป

ความบกพร่องในการบูรณาการข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 นี้เกี่ยวข้องกับเรื่องของการจัดลำดับข้อมูลจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมให้เป็นนามธรรม นักเรียนที่มีปัญหาประเภทนี้มักจะมีปัญหาในเรื่องของการตีความหมายหรือความสัมพันธ์ออกจากสิ่งที่ได้รับ เขาอาจจะอ่านเรื่องราวเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วไม่สามารถจะเชื่อมโยงหรือตีความคิดรวบยอดจากเรื่องนั้นได้ อาจสับสน นอกจากนี้เขายังอาจสับสนในการที่คำเดียวกันสามารถจะมีความหมายได้หลายความหมายในโอกาสต่าง ๆ กัน หรือในการใช้คำศัพท์ต่าง ๆ จะพบว่าเขาไม่ค่อยเข้าใจเรื่องตลก ชวนหัวหรือสำบัดสำนวนต่าง ๆ

สำหรับขั้นตอนการบูรณาการข้อมูลนี้ เริ่มจากเมื่อได้บันทึกข้อมูล เรียงลำดับข้อมูล และทำความเข้าใจกับข้อมูลแล้ว จากนั้นข้อมูลที่ได้มาจะต้องได้รับการจัดระบบข้อมูลให้เป็นระเบียบ นั่นคือ จะต้องมีกระบวนการให้มีลักษณะข้อมูลที่ต่อเนื่องอย่างราบรื่น และสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปก่อนหน้านี้แล้ว เด็กที่มีความบกพร่องในการจัดระบบข้อมูลจะมีความยากลำบากในการประมวลส่วนต่าง ๆ ของข้อมูลขึ้นมาเป็นความคิดรวบยอดหรือเป็นหลักการ ดังนั้นเมื่อเขาได้เรียนเนื้อหาข้อมูลต่าง ๆ ไปแล้วจำนวนหนึ่ง เขาอาจไม่สามารถที่จะตอบคำถามทั่วไป ที่ต้องใช้ประโยชน์จากข้อมูลเหล่านั้นได้ ทำให้ชีวิตของเขาทั้งภายในและภายนอกชั้นเรียนได้รับผลกระทบจากการขาดความสามารถในเรื่องนี้อย่างมาก

ความจำ คือ การเก็บรักษาข้อมูลไว้เพื่อให้สามารถดึงออกมาใช้ได้ ในภายหลัง ขั้นตอนของการจดจำความจำระยะสั้นจะช่วยคงข้อมูลเอาไว้ได้ในช่วงสั้น ๆ ระหว่างที่เราให้ความสนใจหรือมุ่งสมาธิไปยังข้อมูลนั้น เช่น ส่วนใหญ่เราสามารถจะจดจำตัวเลข 7 ตัว ของเบอร์โทรศัพท์ที่นานพอที่จะหมุนหรือกดโทรศัพท์เสร็จ แต่หลังจากที่เราได้พูดคุยทางโทรศัพท์แล้ว เราก็จะลืมตัวเลข 7 ตัว เหล่านั้น ถ้าหากว่าเราถูกขัดจังหวะในระหว่างที่จะเก็บความจำ เราก็อาจจะจำไม่ได้ แต่ถ้าหากว่าข้อมูลนี้ได้รับการทบทวนซ้ำ ๆ บ่อยครั้ง หรือมีความสนใจ มีความสนใจ ก็จะ สามารถเก็บความจำระยะสั้นนี้ไปเป็นความจำระยะยาว ที่สามารถดึงออกมาใช้ได้ ในภายหลัง

ความบกพร่องในเรื่องของความจำมักจะกระทบต่อความจำระยะสั้น เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ส่วนใหญ่ จะมีความบกพร่องในเรื่องของความจำ โดยเฉพาะความจำระยะสั้น ทำให้ไม่สามารถเก็บรักษาข้อมูลไว้เพื่อดึงออกมาใช้ในภายหลัง ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องทบทวนหรือย้ำซ้ำ ๆ มากกว่าเด็กทั่วไป เพื่อที่จะได้สามารถแก้ไขปัญหาของความบกพร่องในเรื่องของความจำ ให้สามารถเก็บข้อมูลนั้นไว้ในระยะเวลาที่ยาวขึ้น แลนำมาใช้ประโยชน์ได้ในภายหลัง

ผลผลิต จะพัฒนาให้เกิดขึ้นได้โดยการ ใช้ภาษาหรือกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะมีขั้นตอนผลผลิตที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาของความบกพร่องทางภาษา และความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวหรือใช้กล้ามเนื้อ ความบกพร่องทางภาษามักจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียกว่า ภาษาที่จำเป็นต้องใช้ มากกว่า ภาษาที่เริ่มต้นด้วยตนเอง

ภาษาที่จำเป็นต้องใช้ เกิดขึ้นเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีผู้อื่นต้องการสื่อสาร ถามคำถาม และเราต้องประมวลผลความคิดของเราเพื่อหาคำที่เหมาะสมและตอบคำถามนั้น ส่วนภาษาที่เริ่มต้นเองเกิดขึ้นเมื่อเราเป็นฝ่ายเริ่มสนทนาก่อน นั่นคือ เลือกสิ่งที่เหมาะสมในการที่จะเริ่มสนทนาด้วยกระบวนการความคิดของตนเอง

เด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาอาจจะพูดได้ตามปกติเมื่อเป็นฝ่ายเริ่มต้นสนทนาก่อน แต่จะตอบสนองอย่างตะกุกตะกักในสถานการณ์ที่มีผู้อื่นเป็นฝ่ายเรียกร้องหรือถามคำถาม เช่น อาจแสดงอาการหยุดชะงักหรือขอให้ทวนคำถามนั้นใหม่ และจะให้คำตอบที่สับสน หรือไม่สามารถหาคำที่เหมาะสมในการตอบหรือสื่อสารได้

ส่วนความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวหรือใช้กล้ามเนื้อ มี 2 ประเภท ได้แก่ กลุ่มที่มีปัญหาการประสานงานของกล้ามเนื้อมัดใหญ่ที่เรียกว่า “Gross motor disability” และกลุ่มที่มีปัญหาของการประสานงานของกล้ามเนื้อมัดเล็ก ที่เรียกว่า “Fine motor disability”

เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ที่มีความบกพร่องในการประสานของกล้ามเนื้อมัดใหญ่ จะมีลักษณะซุ่มซำม สะดุด หกล้ม ชนข้าวของ มีปัญหาในเรื่องการวิ่ง การเดิน การปีนป่าย การถีบจักรยาน ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก หรือมีความ

ยากลำบากในการประสานงานของกล้ามเนื้อจะมีลักษณะที่พบเห็นคือ เด็กมีปัญหาในเรื่อง การติดกระดุมเสื้อผ้า การผูกเชือกรองเท้า การเขียน เด็กประเภทนี้จะเขียนหนังสือได้ช้า ลายมืออ่านยาก สะกดคำผิด เขียนตัวหนังสือใหญ่บ้างเล็กบ้าง ใช้ภาษา หรือใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ๆ

ความบกพร่องทางการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับระบบการทำหน้าที่ของสมองสองส่วนด้วย คือ สมองซีกซ้าย และสมองซีกขวา สมองทั้งสองส่วนจะควบคุมการทำหน้าที่ต่างกัน สมองซีกซ้าย จะควบคุมการเรียนรู้ด้านภาษา การใช้เหตุผล การจำแนก จัดระบบ เรียงลำดับ การจำรายละเอียด เกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความรู้ต่าง ๆ การจำภาพ ตัวอักษร ตัวเลข และการจำ กฎเกณฑ์ หลักการ สูตรทางเคมี วิทยาศาสตร์ สูตรสถิติ ฯลฯ ส่วนสมองซีกขวาจะเน้นไปในด้านที่ไม่เกี่ยวกับภาษา เช่น การรับรู้ภาพ รูปทรง ขนาด ระยะทาง ทิศทาง เวลา จินตนาการ ตลอดจนความซาบซึ้งในดนตรี ศิลปะ ฯลฯ สมองซีกขวาจึงมีหน้าที่ทำความเข้าใจภาพรวมของรูปแบบและแนวคิดต่าง ๆ เพื่อนำมาสู่การคิดในขั้นสูง เป็นการคิดแบบใช้เหตุผลและคิดสร้างสรรค์ ส่วนใหญ่แล้วสมองซีกขวาทำหน้าที่เกี่ยวกับการค้นหาเหตุผลและการคิดค้นคว้าสร้างสรรค์ประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มักจะมีการทำงานของสมองด้านใดด้านหนึ่งดีกว่าอีกด้านหนึ่ง นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับความเร็วของกระบวนการจัดการข้อมูล (Processing Speed) ซึ่งมีผลต่อความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวในเวลาจำกัด หรือในภาวะความกดดันต่าง ๆ รวมถึงความเร็วในการพูด การคิดหาคำพูด ความเร็วในการอ่าน เขียน และใช้เหตุผล ฯลฯ

ปัจจุบันผู้เชี่ยวชาญสาขาประสาทจิตวิทยา (neuropsychologist) ได้ศึกษาอาการหรือปัญหาทางการเรียนรู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับด้านภาษา (Nonverbal Learning Disabilities) เพื่ออธิบายปัญหาที่เกิดจากการเห็นภาพการประสานงานของกล้ามเนื้อและการแก้ปัญหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา สมองซีกขวาจะควบคุมการทำหน้าที่ในด้านนี้ เด็กหรือผู้ใหญ่ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ไม่ใช่ด้านภาษาจะขาดทักษะทางสังคม การรับรู้เกี่ยวกับสังคมและทักษะ การแก้ปัญหาในสังคม รวมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวกับการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ เช่น ซ้อมแซมสิ่งของ การใช้เครื่องมือบางชนิด การต่อรูปต่อภาพ การอ่านกราฟ แผนที่ แผนภูมิ รวมทั้งการอ่านตัวโน้ต จำเสียง จำจังหวะ เป็นต้น ลักษณะที่พบในบุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา ได้แก่ มีปัญหาเรื่องทิศทาง มักหลงทาง มาสาย ไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสภาพการณ์ใหม่ ๆ หรือบริบทใหม่ เกรียดยากทำอะไรต่างไปจากกิจวัตรที่เคยทำหรือเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่เคยอยู่ ปรับตัวต่อสถานการณ์ใหม่ หรือ สถานการณ์ที่ยุ่งยากไม่ได้ขาดความเข้าใจในการแปลความหมายหรือสื่อความหมาย ขาดอารมณ์ขันไม่สามารถเข้าใจมุขตลก ไม่ค่อยเข้าใจการแสดงออกทางสีหน้าหรือท่าทาง อยู่ไม่สุขเมื่อเห็นสิ่งเร้าถูกรบกวนจากสิ่งเร้าได้ง่าย มีปัญหาการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสหลาย ๆ ทาง อาจชอบฟังมากกว่ามอง ไม่ค่อยสบตาคน ชอบถามคำถามซ้ำ ๆ หากมีอะไรติดค้างในใจจะไม่สามารถระงับหยุดยั้งตนเองได้ มักชอบทะเลาะกลางปถอ้ง ถามคำถามอย่างไม่เหมาะสมในชั้นเรียน

สรุปได้ว่ากระบวนการของการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนดังกล่าว เกิดขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของสมอง โดยทั่วไปสมองหลายส่วนจะทำงานพร้อมกัน เชื่อมโยงและประสานกัน เช่น ในเรื่องกระบวนการของการรับรู้ ประสาทการเห็นและสมองส่วนหลังจะต้องเชื่อมโยงกับสมองส่วนอื่น ๆ ได้แก่ สมองส่วนหน้า เพื่อทำให้เกิดความจำซึ่งเป็นความจำระยะสั้น และจะต้องส่งไปเก็บที่สมองส่วนข้างเพื่อเป็นความจำระยะยาว และอาจจะต้องส่งกลับออกมาที่สมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเขียน คือ หลังจากที่ได้เห็นแล้วก็ต้องมีการเขียน

จากแนวความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมองของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้จะไม่สามารถใช้สติปัญญาที่มีอยู่ได้อย่างเต็มศักยภาพ ทำให้มีปัญหาในการเรียนรู้ที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนแบบทั่วไป ฉะนั้นครูผู้สอน ผู้ปกครอง ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องจึงจะสามารถช่วยให้นักเรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพของตัวเอง นักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ไม่เพียงแต่จะมีปัญหาในด้านการเรียนเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อถึงการดำเนินชีวิตตามปกติและคิดทั่วไปตลอดชีวิต

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545) รายงานการวิจัยการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ด้านสภาพการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ด้านศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยรวบรวมทั้งข้อมูลเชิงปริมาณจากการสำรวจผู้บริหาร โรงเรียนและครู โรงเรียนเรียนร่วม โรงเรียนการศึกษาพิเศษเฉพาะความพิการและข้อมูลเชิงคุณภาพ ในด้านที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนพบว่าครูในทุกสังกัดส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีแต่ผู้ที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษโดยตรงในโรงเรียนที่จัดการศึกษาในรูปแบบการเรียนร่วมมีน้อยมากในทุกสังกัด โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติมีครูที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาพิเศษโดยตรงเพียงร้อยละ 1.8 โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษามีร้อยละ 7.25 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนมีร้อยละ 4.17 ขณะที่โรงเรียนเฉพาะความพิการมีร้อยละ 29.78 และครูทุกสังกัดภาระงานสูงมากคือมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติงานสอนและงานอื่น ๆ รวมกันเฉลี่ยสัปดาห์ละ 30 ชั่วโมง ดังนั้นเมื่อมีการจัดกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษครูส่วนใหญ่จึงไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษมากนัก และในการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวหากมีค่าใช้จ่ายในบางครั้งครูต้องออกค่าใช้จ่ายเองหากต้องการเข้าร่วมกิจกรรม สำหรับความรู้ที่เกี่ยวกับการจัด

การศึกษาพิเศษและการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิการในหัวข้อเกี่ยวกับแนวคิดในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ หลักจิตวิทยาในการสอนเด็กพิการ เนื้อหาสาระของหลักสูตรสำหรับเด็กพิการ หลักและกระบวนการพัฒนาหลักสูตรสำหรับเด็กพิการ เทคนิควิธีสอนเด็กพิการแบบต่าง ๆ การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล การจัดทำเอกสารคู่มือการสอนเด็กพิการ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ของเด็กพิการ การจัดทำแฟ้มประวัติและผลงาน การคัดแยกเด็กพิการ หลักและวิธีการบริหารหลักสูตรสำหรับเด็กพิการและการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อนำมาพัฒนาการสอนเด็กพิการ ปรากฏว่าครูส่วนใหญ่ในทุกสังกัดยังขาดความรู้ในเรื่องดังกล่าว แต่เมื่อสอบถามความต้องการความรู้ การเรียนรู้ ในหัวข้อดังกล่าวปรากฏว่าครูในโรงเรียนเฉพาะความพิการมีความต้องการในระดับมากทุกด้านแตกต่างจากครูในสังกัดอื่น ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางและมาตรการในการดำเนินการด้านการพัฒนาบุคลากร ด้านงบประมาณ และการพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษรูปแบบการเรียนร่วม การพัฒนาบุคลากรมีมาตรการเร่งด่วนคือ พัฒนาผู้บริหารให้มีความเข้าใจแนวคิดในการจัดการศึกษาโดยใช้ระบบการบริหารจัดการโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (SBM : School Based Management) พัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ และการจัดการเรียนการสอนสำหรับคนพิการ

ชมพูนุช สุขหวาน และคณะ (2544) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจเจตคติของผู้ปกครอง ผู้บริหารโรงเรียน และครูเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษากรุงเทพมหานครจำนวน 3 โรงเรียนพบว่า ความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองอยู่ในระดับปานกลาง ความรู้ความเข้าใจของผู้บริหารและครูอยู่ในระดับดีมากทั้งนี้ เนื่องจากพบว่าผู้มีประสบการณ์อบรมมาแล้วถึงร้อยละ 61.10 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของเด็กพบว่าทั้งผู้ปกครอง ผู้บริหาร และครูตอบว่าเด็กมีปัญหาในการอ่านไม่ถูกเหมือนกันซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านมากที่สุด เจตคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ผู้บริหารและครู พบว่ามีความคาดหวังและเห็นด้วยที่จะให้เด็กที่มีปัญหาเรียนรวมอยู่กับเพื่อนที่มีความปกติ

จินตนา อัมพรภาค (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดสุโขทัย พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเรียนร่วม เทคนิควิธีสอนต่าง ๆ ไม่สามารถนิเทศให้คำปรึกษาได้ และมีผู้บริหารโรงเรียนบางส่วนปฏิเสธไม่ยอมรับเด็กเข้าเรียนเนื่องจากเห็นว่าเป็นภาระเพิ่มขึ้น ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษยังขาดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เทคนิควิธีการและขาดประสบการณ์ในการพัฒนาเด็กแต่ละ

ประเภททำให้ครูขาดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ขาดความร่วมมือจากผู้บริหารและครูในโรงเรียนเดียวกันจึงไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง

กฤติยา เดชทวิสุทธิ (2546) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ตามการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการสอนของครูโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีความรู้ตามการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการสอน เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แตกต่างกัน โดยครูที่มีประสบการณ์ทำงานระหว่าง 6 – 10 ปี มีความรู้ตามการรับรู้เจตคติและพฤติกรรมการสอนมากที่สุดรองลงมาคือครูที่มีประสบการณ์ทำงานระหว่าง 11 – 15 ปี ครูที่มีประสบการณ์ทำงานระหว่างมากกว่า 15 ปี และ 1-5 ปี มีความรู้ตามการรับรู้ เจตคติและพฤติกรรมการสอนน้อยที่สุด สาเหตุที่ครูที่มีประสบการณ์ทำงานระหว่าง 1 – 5 ปี มีความรู้ตามการรับรู้ เจตคติและพฤติกรรมการสอนน้อยที่สุดเพราะว่า ครูยังมีประสบการณ์ในการสอนน้อยและครูมีพัฒนาการสอนดีขึ้นตามลำดับ

ทองนวล ภูประเสริฐ (2538) ได้ทำการศึกษาเจตคติของบุคลากรทางการประถมศึกษา ที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วม พบว่า เจตคติของบุคลากรทางการประถมศึกษาต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นเจตคติทางบวก บุคลากรที่มีประสบการณ์ตรงในการจัดการเรียนร่วมและเป็นฝ่ายสนับสนุนมีเจตคติทางบวกสูงสุด กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ตรงในการจัดการเรียนร่วมและเป็นฝ่ายปฏิบัติการมีเจตคติทางบวกต่ำสุด เจตคติของบุคลากรในแต่ละกลุ่มย่อยมีความแตกต่างกันภายในก่อนข้างน้อย เจตคติของบุคลากรทางการประถมศึกษาต่อการเรียนร่วม เป็นเจตคติในลักษณะเฉย ๆ หรือไม่แน่ใจ บุคลากรที่มีประสบการณ์ตรงในการจัดการเรียนร่วมทั้งฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายปฏิบัติการมีเจตคติทางบวกสูงสุดกลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์ตรงในการจัดการเรียนร่วมและเป็นฝ่ายปฏิบัติการมีเจตคติต่อการเรียนร่วมต่ำสุด ทั้งนี้เจตคติของบุคลากรในแต่ละกลุ่มย่อยมีความแตกต่างกันภายในกลุ่มก่อนข้างมาก

ศรียา นิยมธรรม (2537) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยศึกษาเด็กอายุ 4-6 $\frac{1}{2}$ ปี จำนวน 1,500 คน จากทั่วประเทศ ทำการทดสอบเพื่อคัดแยกและพิจารณาว่าเด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงหรือมีปัญหาในการเรียนรู้ โดยดัดแปลงเครื่องมือคัดแยกของ แมคคาร์ธี (McCarthy Screening Test) ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล และมีเนื้อหาในการทดสอบ 6 หมวด คือ ซ้าย-ขวา การจำคำ การวาดรูปทรง การจำตัวเลข การจัดหมวดหมู่ ผลการวิจัยทำให้ได้แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้สำหรับใช้คัดแยกเด็กปฐมวัยที่มีอายุอยู่ในช่วง 4-6 $\frac{1}{2}$ ปี เครื่องมือมีความเชื่อมั่น 0.63-0.85 มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เชิงโครงสร้าง จำแนกและความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์

วาสนา เลิศศิลป์ (2540) ได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัด สำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า มีเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ชั้นรุนแรงคิดเป็นร้อยละ 5.51 โดยมีปัญหาที่พบมากที่สุด แรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ หมวดพฤติกรรม ภาษา คณิตศาสตร์ การเคลื่อนไหว และทิศทาง และจากการเปรียบเทียบปัญหา ในการเรียนรู้โดยจำแนกตาม เพศ อายุ และกลุ่มโรงเรียนพบว่า เด็กผู้หญิงมีปัญหาในการเรียนรู้สูงกว่าเด็กผู้ชาย เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-8 ปี มีปัญหาในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และแต่ละกลุ่มโรงเรียน มีปัญหาการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

สมคิด บุญบูรณ์ (2546) ได้ศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ โดยใช้หนังสืออ่านนอกเวลา ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง บ้านของผม ของสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า เด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาไทย หลังจากรับการสอนอ่านตามแบบสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชวลิต ชูกำแพง (2546) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรซ่อมเสริมทักษะเบื้องต้นในการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าช่วยให้พัฒนาผู้เรียน ได้ดีขึ้นสามารถลดปัญหาในการเรียนรู้ได้ในระดับหนึ่งแต่ยังคงต้องมีการปรับปรุงในบางองค์ประกอบของหลักสูตรเพื่อความเหมาะสมในการนำไปใช้ โดยพิจารณาจากผลการบันทึกการจัดกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนการพิจารณาจากพฤติกรรมผลงานในแบบฝึกแต่ละกิจกรรม และข้อเสนอแนะจากผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยบางกิจกรรมต้องมีการลดเนื้อหาที่มีความยากเกินไปกับระดับความสามารถของเด็ก บางกิจกรรมอาจปรับรูปแบบการฝึกให้มีความชัดเจนเหมาะสมขึ้น หรือบางกิจกรรมอาจเพิ่มข้อระวังในด้านสิ่งแวดล้อมที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมและความสนใจของเด็ก รวมทั้งการปรับปรุงรูปแบบของหลักสูตรที่ครูตลอดทั้งผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2542) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นป.1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พ.ศ.2540 พบว่ามีเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ร้อยละ 5.51 ของนักเรียนชั้นป.1

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นพบว่าปัญหาของการจัดการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษทั้งในโรงเรียนเฉพาะความพิการและโรงเรียนจัดการเรียนร่วมนั้น เกิดจากการขาดแคลนครูด้านการศึกษาพิเศษ ครูและบุคลากรทางการศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ขาดประสบการณ์ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ ขาดหลักจิตวิทยาในการสอนเด็กพิการ ขาดเทคนิควิธีสอนเด็กพิการแบบต่าง ๆ ขาดความรู้

ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล การคัดแยกเด็กพิการ จากสภาพปัญหา
ดังกล่าวที่พบ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากร
ทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนเพราะว่าความรู้ความเข้าใจของ
ครูนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้หรือผู้พิการทุกประเภทได้รับการพัฒนาเต็ม
ตามศักยภาพที่แท้จริง การรับทราบระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาใน
โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมจะเป็นผลดีต่อการวางแผนในการพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับ
ภาวะความบกพร่องในทุกด้านกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับผู้บริหารสถานศึกษาครูผู้สอน
ผู้ปกครองของนักเรียน และเนื่องจากภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นภาวะความ
บกพร่องที่เพิ่งถูกกล่าวถึงไม่นานมานี้ นักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ยังไม่ได้รับการ
คัดกรองยังปะปนอยู่กับนักเรียนกลุ่มทั่วไปในโรงเรียน ฉะนั้นหากครูและบุคลากรทางการศึกษา
ขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแล้ว การจัดการศึกษาให้กับผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนก็
จะด้อยประสิทธิภาพไปด้วย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในประเด็นนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อสำรวจความรู้ความเข้าใจของผู้ที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางวิธีดำเนินการวิจัยไว้ตามลำดับดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากร

ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ได้แก่ ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ หัวหน้าฝ่ายวิชาการในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ประจำปีการศึกษา 2547 จำนวน 7 โรงเรียนรวม 95 คน

ตารางที่ 1 แสดงรายชื่อโรงเรียนและจำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา

โรงเรียน	อำเภอ	จำนวน(คน)	เขตพื้นที่การศึกษา
1. โรงเรียนละเหยียดอุปถัมภ์	ดอนตูม	8	เขต 1
2. โรงเรียนวัดบึงลาดสวย	บางเลน	9	เขต 1
3. โรงเรียนบ้านอ้อกระทิง	เมือง	13	เขต 1
4. โรงเรียนวัดหนองเสือ	เมือง	14	เขต 1
5. โรงเรียนวัดไร่จิง (สุนทรอุทิศ)	สามพราน	18	เขต 2
6. โรงเรียนภัทรญาณวิทยา	นครชัยศรี	20	เขต 2
7. โรงเรียนบุญยศรีสวัสดิ์	พุทธมณฑล	13	เขต 2

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ช่วงอายุซึ่งแบ่งเป็น 4 ช่วง คือ น้อยกว่า 30 ปี, 31-40 ปี, 41-50 ปี, 51-60 ปี สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ

ตัวแปรตาม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจของครู และบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยยึดกรอบตามขอบเขตของเนื้อหาเพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

แบบทดสอบความรู้เป็นแบบถูกผิด คือ ตอบถูก(✓) ได้ 1 คะแนน ตอบผิด(×) ได้ 0 คะแนน ข้อคำถามจำนวน 36 ข้อ โดยแบ่งเนื้อหาแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

1. ความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ
2. ประเภทของภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 6 ข้อ
3. ลักษณะที่แสดงออกของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 11 ข้อ
4. สาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 6 ข้อ
5. กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 9 ข้อ

4. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ของนักเรียน

4.2 สร้างเครื่องมือฉบับร่าง จำนวน 69 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 5 ด้านเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) โดยใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้

+1	หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ตรงตามเนื้อหา
0	หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ตรงตามเนื้อหา
-1	หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ตรงตามเนื้อหา

นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC แล้ว คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.5 – 1 มาใช้

4.3 แก้ไขพัฒนาเครื่องมือตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน

4.4 นำเครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบที่ผ่านการแก้ไขเรียบร้อยแล้ว จำนวน 69 ข้อไป ทดลองใช้ในกลุ่มที่คล้ายคลึงกับประชากรที่ศึกษา คือ กลุ่มครูและบุคลากรทางการศึกษาใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นครปฐม ที่เป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ประจำปีการศึกษา 2548 จำนวน 27 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือโดยคัดเลือกเฉพาะข้อคำถาม ที่มีค่าความยาก-ง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และหาค่า KR 20 ของ Cronbach ต่อไป

4.5 นำผลการทดลองเครื่องมือมาตรวจแบบทดสอบความรู้โดยใช้เกณฑ์ตอบถูก ได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าความยาก-ง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 ได้ ทั้งหมด 36 ข้อ โดยแยกเป็นด้านได้ดังนี้

1. ความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ
2. ประเภทของภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 6 ข้อ
3. ลักษณะที่แสดงออกของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 11 ข้อ
4. สาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 6 ข้อ
5. กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 9 ข้อ

แล้วดำเนินการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) จำนวน 36 ข้อ โดยใช้สูตร KR 20 ของ Cronbach

$$KR20 \quad r = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right]$$

r = ดัชนีความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

k = จำนวนข้อในแบบทดสอบ

P = สัดส่วนของคนที่ตอบถูก

q = $1 - p$

S^2 = ความแปรปรวนของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้งสองฉบับของคนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบ

$$S^2 = \frac{n \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{n(n-1)}$$

ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ จำนวน 36 ข้อ มีค่าเท่ากับ 0.7376

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1 ทำหนังสือเพื่อขอความร่วมมือจากโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบที่ผ่านการหาคุณภาพของเครื่องมือแล้ว ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

5.3 รวบรวมแบบทดสอบ ตรวจสอบความถูกต้องของแบบทดสอบ ตรวจสอบแบบทดสอบความรู้โดยใช้เกณฑ์ตอบถูก (✓) ได้ 1 คะแนน ตอบ (×) ได้ 0 คะแนน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลและตรวจสอบความถูกต้องของแบบทดสอบแล้ว ดำเนินการตรวจให้คะแนน นำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ความถี่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าร้อยละ

เกณฑ์ในการกำหนดค่าระดับ

ร้อยละ 0 – 33	หมายถึง	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับต่ำ
ร้อยละ 34 – 67	หมายถึง	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง
ร้อยละ 68 – 100	หมายถึง	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับสูง

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายข้อมูลของการวิจัย เรื่อง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน : การสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดนครปฐมประจำปีการศึกษา 2547 จำนวน 7 โรงเรียน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือบุคลากรทางการศึกษาซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดนครปฐมประจำปีการศึกษา 2547 ในโรงเรียนทั้ง 7 แห่งนั้นมีประชากรทั้งสิ้น 95 คน ซึ่งผู้วิจัยได้แจกแบบทดสอบจำนวน 95 คน ได้ที่ตอบครบถ้วนสมบูรณ์จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 84.21 นำแบบทดสอบที่ตอบสมบูรณ์เหล่านั้นไปตรวจให้คะแนนและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลผลและความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลให้ตรงกันผู้วิจัยได้ใช้คำย่อและสัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

N แทน จำนวนคนที่เป็นประชากร
 \bar{X} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งได้เป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การนำเสนอเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตาม สถานภาพ เพศ อายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ ดังปรากฏในตารางที่ 2 – 7

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน(N)	ร้อยละ (%)
ครูผู้สอน	29	36.25
ครูประจำชั้น	44	55.00
ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ	3	3.75
หัวหน้าฝ่ายวิชาการ	4	5.00
รวม	80	100

จากตารางที่ 2 แสดงสถานภาพของประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน พบว่า ร้อยละ 55.00 เป็นครูประจำชั้นหรือเคยเป็นครูประจำชั้นนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มากที่สุด รองลงมาคือครูที่ทำหน้าที่ครูผู้สอนคิดเป็นร้อยละ 36.25 รองลงมาคือครูที่ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายวิชาการคิดเป็นร้อยละ 5.00 และครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษหรือเคยทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.75 ของประชากรที่ศึกษา

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(N)	ร้อยละ (%)
ชาย	12	15.00
หญิง	68	85.00
รวม	80	100

จากตารางที่ 3 แสดงเพศของประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 85.00 ของประชากรที่ศึกษา

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน(N)	ร้อยละ (%)
น้อยกว่า 30 ปี	2	2.50
31 – 40 ปี	7	8.75
41 – 50 ปี	43	53.75
51 – 60 ปี	28	35
รวม	80	100

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงอายุของประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน พบว่า ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 41 – 50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.75

ของประชากรที่ศึกษา รองลงมาคือช่วงอายุ 51 – 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 35 ของประชากรที่ศึกษา รองลงมาคือช่วงอายุ 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 8.75 และช่วงอายุที่น้อยที่สุดของประชากรที่ศึกษา คือ น้อยกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 2.50

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามสาขา / วิชาเอกที่สำเร็จ การศึกษา

สาขา / วิชาเอก ที่สำเร็จการศึกษา	จำนวน(N)	ร้อยละ (%)
สาขาการศึกษาพิเศษ	1	1.25
สาขาอื่น ๆ	79	98.75
รวม	80	100

จากตารางที่ 5 แสดงสาขาและวิชาเอกของประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน พบว่าประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สาขาการศึกษาพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 98.75 ของประชากรที่ศึกษา มีประชากรที่จบการศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษร้อยละ 1.25

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ

ประสบการณ์การทำงานด้าน การศึกษาพิเศษ	จำนวน(N)	ร้อยละ (%)
ต่ำกว่า 2 ปี	34	42.5
2 – 4 ปี	27	33.75
4 – 6 ปี	8	10
มากกว่า 6 ปี	11	13.75
รวม	80	100

จากตารางที่ 6 แสดงประสบการณ์การทำงานของประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน พบว่า ประชากรที่ศึกษามีประสบการณ์ในการทำงานด้านการศึกษาพิเศษต่ำกว่า 2 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.50 ของประชากรที่ศึกษา รองลงมาคือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 2 – 4 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.75 ของประชากรที่ศึกษา รองลงมาคือประชากรที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ มากกว่า 6 ปี มีอยู่ร้อยละ 13.75 และประชากรที่มีประสบการณ์การทำงาน 4 – 6 ปี มีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 10 ของประชากรที่ศึกษา

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรที่ศึกษาจำแนกตามประสบการณ์การฝึกอบรม
ด้านการศึกษาพิเศษ

ประสบการณ์การฝึกอบรม ด้านการศึกษาพิเศษ	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
2 ครั้งหรือต่ำกว่า	44	55.00
3 – 4 ครั้ง	27	33.75
5 ครั้งขึ้นไป	9	11.25
รวม	80	100

จากตารางที่ 7 แสดงประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษของประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน พบว่า ประชากรที่ศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 2 ครั้งหรือต่ำกว่ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.00 ของประชากรที่ศึกษา รองลงมาคือมีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 3 – 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.75 และประชากรที่มีการฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 5 ครั้งขึ้นไป มีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 11.25 ของประชากรที่ศึกษา

ตอนที่ 2 การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมแบ่งเป็น 5 ด้านดังนี้

- ด้านที่ 1 ความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
- ด้านที่ 2 ประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้
- ด้านที่ 3 ลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้
- ด้านที่ 4 สาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้
- ด้านที่ 5 กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

โดยแสดงจำนวนและค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามโดยแยกเป็น 5 ด้าน แยกเป็นรายข้อและคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม ดังปรากฏในตารางที่

ตารางที่ 8 แสดงคะแนนเต็มแต่ละด้าน คะแนนเฉลี่ยของการตอบถูกแต่ละด้าน คะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้าน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อและระดับของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละด้าน	คะแนนเต็มแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ยของการตอบถูกแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้าน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อ	ระดับ
1.ด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	4	2.25	.56	.20	56.25	ปานกลาง
2.ด้านประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	6	3.97	.66	.19	66.17	ปานกลาง
3.ด้านลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	11	5.99	.54	.18	54.45	ปานกลาง
4.ด้านสาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้	6	3.26	.54	.24	54.33	ปานกลาง
5.ด้านกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	9	4.77	.53	.17	53.00	ปานกลาง
รวม	36	20.21	2.82	4.09	56.40	ปานกลาง

จากตารางที่ 8 แสดงคะแนนเต็มแต่ละด้าน คะแนนเฉลี่ยของการตอบถูกแต่ละด้าน คะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้าน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อและระดับของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนจากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน ข้อคำถามจำนวน 36 ข้อ จากทั้งหมด 5 ด้าน พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน มีผลรวมของค่าเฉลี่ยแต่ละข้อเท่ากับ 2.82 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 56.40 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านของคะแนนสูงสุดคือด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีค่าคะแนนเฉลี่ย .66 คิดเป็นร้อยละ 66.17 อยู่ในระดับ ปานกลาง รองลงมาคือด้านที่เกี่ยวกับความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเป็น .56 คิดเป็นร้อยละ 56.25 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเป็น .54 คิดเป็นร้อยละ 54.45 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเป็น .54 คิดเป็นร้อยละ 54.33 อยู่ในระดับ

ปานกลาง ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านน้อยที่สุดคือด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีค่าคะแนนเฉลี่ย .53 คิดเป็นร้อยละ 53.00 อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	จำนวนผู้ตอบถูก (คน)
	ด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้			
1.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ และด้านการรับรู้	.14	.35	11
2.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ คือเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าศักยภาพอันแท้จริงของตัวเอง	.74	.44	59
3.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในการเรียนและมีสภาพความพิการปรากฏให้เห็น	.53	.50	42
4.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนซึ่งเกิดจากความขี้เกียจ ไม่สนใจเรียน โดดเรียน	.85	.36	68
	รวม	.56	.82	-

จากตารางที่ 9 แสดง ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ จากประชากรที่ศึกษา จำนวน 80 คน ข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .56 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนซึ่งเกิดจากความขี้เกียจ ไม่สนใจเรียน โดดเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 0.85 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ คือเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าศักยภาพอันแท้จริงของตัวเอง มีคะแนนเฉลี่ย 0.74 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในการเรียนและมีสภาพความพิการปรากฏให้เห็น มีคะแนนเฉลี่ย 0.53 ข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ถามว่า

เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ และ ด้านการรับรู้ มีคะแนนเฉลี่ย 0.14 คะแนน

ตารางที่ 10 แสดง ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของ นักเรียนด้านที่เกี่ยวข้องกับ ประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ

ข้อ ที่	ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความ บกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน(S.D)	จำนวน ผู้ตอบถูก
	ด้านประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้			
5.	เด็กบางคนมองเห็น พ เป็น ผ, ก เป็น ถ เสมอ การมองเห็นที่ ผิดพลาดเช่นนี้ เป็นเรื่องของความสะเพร่า ไม่ใช่ความ บกพร่องในการเรียนรู้	.76	.43	61
6.	การเขียนพยัญชนะกลับด้าน เช่น เขียนคำว่า กบ เป็น บก แสดงถึงการมีปัญหาการรับรู้ทางตาของเด็กที่มีความ บกพร่องในการเรียนรู้	.80	.40	64
7.	เด็กที่จับใจความสำคัญหรือสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่ฟัง ไม่ได้หรืออาจจับสาระได้บางส่วน จัดได้ว่าเป็นเด็กที่มีความ บกพร่องในการเรียนรู้ทางภาษา	.61	.49	49
8.	เด็กที่มีความยากลำบากในการทำขยบริหาร เช่น เวลาทำกิจกรรม เข้าจังหวะมักจะทำกิจกรรมคร่อมจังหวะถือว่าไม่เป็นเด็กที่มี ความบกพร่องในการเรียนรู้	.35	.48	28
9.	เด็กที่เขียนพยัญชนะตัวที่คล้ายกันสลับกันเสมอไม่จัดว่าเป็นเด็กที่มี ความบกพร่องในการเรียนรู้ทางด้านภาษา	.58	.50	46
10.	เด็กที่ขี้เกียจไม่ทำการบ้านจัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องใน การเรียนรู้ประเภทหนึ่งด้วย	.84	.37	67
	รวม	.66	1.15	-

จากตารางที่ 10 แสดง ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับ
ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของ
นักเรียนด้านที่เกี่ยวข้องกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ จากประชากร
ที่ศึกษา จำนวน 80 คน ข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ พบว่าระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากร
ทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ด้านที่เกี่ยวข้องกับประเภทของภาวะ
ความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .66 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ ข้อคำถามที่

ถามว่า เด็กที่ชี้แจงไม่ทำการบ้านจัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทหนึ่งด้วยมีคะแนนเฉลี่ย 0.84 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า การเขียนพยัญชนะกลับด้าน เช่น เขียนคำว่า กบ เป็น บก แสดงถึงการมีปัญหาการรับรู้ทางตาของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.80 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กบางคนมองเห็น พ เป็น ผ, ภ เป็น ถ เสมอ การมองเห็นที่ผิดพลาดเช่นนี้ เป็นเรื่องของความสะเพร่า ไม่ใช่ความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.76 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่จับใจความสำคัญหรือสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่ฟังไม่ได้หรืออาจจับสาระได้บางส่วน จัดได้ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ทางภาษามีคะแนนเฉลี่ย 0.61 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่เขียนพยัญชนะตัวที่คล้ายกันสลับกันเสมอไม่จัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ทางด้านภาษามีคะแนนเฉลี่ย 0.58 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่มีความยากลำบากในการทำกายบริหาร เช่น เวลาทำกิจกรรมเข้าจังหวะมักจะทำกิจกรรมพร้อมจังหวะถือว่าไม่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.35

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	จำนวน ผู้ตอบถูก (คน)
	ด้านลักษณะของความบกพร่องในการเรียนรู้			
11.	รู้จักพยัญชนะและสระแต่อ่านหนังสือไม่ได้	.81	.39	65
12.	อ่านหนังสือแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้องเสมอ	.59	.50	44
13.	เขียนหนังสือตัวเล็กบ้างตัวใหญ่บ้าง	.54	.50	43
14.	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทุกวิชา	.41	.50	33
15.	มีร่องรอยการลบ การเขียนซ้ำหลายครั้งเมื่อให้เขียน	.67	.47	54
16.	ทำเลขที่เป็นโจทย์ปัญหาได้ยาก	.75	.44	60
17.	ใช้เวลาจนการลอกงานจากกระดานค่านานกว่าเพื่อนๆ	.69	.47	55
18.	หาข้อแก้ตัวเมื่อไม่ยอมอ่านหนังสือ	.31	.47	25
19.	บอกเล่ารายละเอียดจากการฟังได้ดี	.69	.47	55
20.	มีปัญหาในการประสานงานระหว่างตากับกล้ามเนื้อ มัดใหญ่	.18	.38	14
21.	ไม่มีปัญหาในการบอกขนาด เช่น เล็ก-ใหญ่, สั้น-ยาว	.39	.49	31
	รวม	.54	1.96	-

จากตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน ข้อคำถามจำนวน 11 ข้อ พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .54 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือข้อคำถามที่ถามว่า รู้จักพยัญชนะและสระแต่อ่านหนังสือไม่ได้มีคะแนนเฉลี่ย 0.81 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ทำเลขที่เป็นโจทย์ปัญหาได้ยากมีคะแนนเฉลี่ย 0.75 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ใช้เวลาในการลอกงานจากกระดานค่านานกว่าเพื่อน และข้อคำถามที่ถามว่า บอกเล่ารายละเอียดจากการฟังได้ดีซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 0.69 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า มีร่องรอยการลบ การเขียนซ้ำหลายครั้งเมื่อให้เขียนมีคะแนนเฉลี่ย 0.67 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า อ่านหนังสือแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้องเสมอมีคะแนนเฉลี่ย 0.59 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า เขียนหนังสือตัวเล็กบ้างตัวใหญ่บ้างมีคะแนนเฉลี่ย 0.54 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทุกวิชามีคะแนนเฉลี่ย 0.41 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ไม่มีปัญหาในการบอกขนาด เช่น เล็ก-ใหญ่ , สั้น-ยาว มีคะแนนเฉลี่ย 0.39 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ถามว่า มีปัญหาในการประสานงานระหว่างตากับกล้ามเนื้อใหญ่มีคะแนนเฉลี่ย 0.18

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	จำนวน ผู้ตอบถูก
	ด้านสาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้			
22.	ความบกพร่องในตัวบุคคลนั้น เช่น ตาบอด หูหนวก หรือ ไปถึงจากภายนอกบุคคลนั้นเป็นสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	.35	.48	28
23.	คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอดคือสาเหตุที่ทำให้เด็กทุกคนมีความบกพร่องในการเรียนรู้	.59	.50	47
24.	ปัญหาจากการเลี้ยงดูคือสาเหตุหลักที่ทำให้เด็กมีความบกพร่องในการเรียนรู้	.47	.50	38

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อ ที่	ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	จำนวน ผู้ตอบถูก
25.	พ่อแม่ มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้โดยเฉพาะด้าน การอ่านทำให้ลูกมีโอกาสได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรม ด้วย	.50	.50	40
26.	ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากการหนี เรียน ไม่ทำการบ้าน	.72	.45	58
27.	แม่ซึ่งปวดท้องในกระบวนการคลอดยาวนานอาจทำให้ลูกมี ภาวะเสี่ยงที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้	.62	.49	50
	รวม	.54	1.44	-

จากตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับ
ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของ
นักเรียนด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ จากประชากร
ที่ศึกษาจำนวน 80 คน ข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากร
ทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของผู้ที่มี
ความบกพร่องในการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .54 ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือข้อ
คำถามที่ถามว่า ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากการหนีเรียน ขี้เกียจ ไม่ทำ
การบ้าน มีคะแนนเฉลี่ย 0.72 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า แม่ซึ่งปวดท้องในกระบวนการคลอด
ยาวนานอาจทำให้ลูกมีภาวะเสี่ยงที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.62
รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอด คือสาเหตุที่ทำให้เด็กทุกคน
มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.59 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า พ่อแม่มีภาวะ
ความบกพร่องในการเรียนรู้โดยเฉพาะด้านกรอ่านทำให้ลูกมีโอกาสได้รับการถ่ายทอดทาง
พันธุกรรมด้วยมีคะแนนเฉลี่ย 0.50 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ปัญหาจากการเลี้ยงดูคือสาเหตุ
หลักที่ทำให้เด็กมีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.47 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนน
เฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ถามว่า ความบกพร่องในตัวบุคคลนั้น เช่น ตาบอด หูหนวก หรือปัจจัย
จากภายนอกบุคคลนั้นเป็นสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.35

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อ

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	จำนวนผู้ตอบถูก (คน)
	ด้านกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้			
28.	รับรู้สิ่งที่เห็นคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงเนื่องจากเร่งรีบไม่ตั้งใจ	.54	.50	43
29.	ตอบคำถามผิดพลาดเนื่องจากสิ่งที่ได้ยินคิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง	.65	.48	52
30.	ถ้าเด็กมีปัญหาด้านการอ่านก็ควรหลีกเลี่ยงกิจกรรมการสอนที่ต้องให้เด็กอ่าน	.26	.44	21
31.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้แต่ละคนมีรูปแบบแบบการเรียนรู้ที่คล้ายกัน	.67	.47	54
32.	ควรให้เด็กที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ทางตาได้ทำกิจกรรมที่ใช้ตา	.60	.49	48
33.	การสอนที่เป็นขั้นตอนทำให้เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีความยากลำบากในการรับรู้	.59	.50	47
34.	กระบวนการจำและดึงข้อมูลมาใช้ไม่ใช่ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	.61	.49	49
35.	ควรให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้สรุปบทเรียนด้วยตนเอง	.35	.48	28
36.	หากเด็กมีปัญหาในการแสดงวิธีทำโจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์อาจให้เด็กใช้เครื่องคิดเลขในการหาคำตอบแทน	.50	.50	40
	รวม	.53	1.54	-

จากตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนผู้ตอบถูกของระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จำแนกเป็นรายชื่อจากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน ข้อคำถามจำนวน 9 ข้อ พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .53 ข้อคำถามที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือข้อคำถามที่ถามว่า เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้แต่ละคนมีรูปแบบแบบการเรียนรู้ที่คล้ายกันมีคะแนนเฉลี่ย 0.67 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ตอบคำถามผิดพลาด

เนื่องจากสิ่งที่ได้ยื่นคิดเพื่อนไปจากความเป็นจริงมีคะแนนเฉลี่ย 0.65 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า กระบวนการจำและดึงข้อมูลมาใช้ไม่ใช่ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ย 0.61 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า ควรให้เด็กที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีทางตาได้ทำกิจกรรมที่ใช้ตามีคะแนนเฉลี่ย 0.60 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่าการสอนที่เป็นขั้นตอนทำให้เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีความยากลำบากในการรับรู้อะไรมีคะแนนเฉลี่ย 0.59 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่ารับรู้สิ่งที่เห็นคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงเนื่องจากเร่งรีบไม่ตั้งใจมีคะแนนเฉลี่ย 0.54 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่า หากเด็กมีปัญหาในการแสดงวิธีทำโจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์อาจให้เด็กใช้เครื่องคิดเลขในการหาคำตอบแทนมีคะแนนเฉลี่ย 0.50 รองลงมาคือข้อคำถามที่ถามว่าควรให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้สรุปบทเรียนด้วยตนเองมีคะแนนเฉลี่ย 0.35 ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยที่สุดคือข้อคำถามที่ถามว่า ถ้าเด็กมีปัญหาด้านการอ่านก็ควรหลีกเลี่ยงกิจกรรมการสอนที่ต้องให้เด็กอ่านมีคะแนนเฉลี่ย 0.26

ตอนที่ 3 การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพ เพศ อายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่แตกต่างกัน ดังปรากฏในตารางที่ 14 - 19

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพต่างกัน

สถานภาพของครูและบุคลากรทางการศึกษา	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูก (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ	ร้อยละของค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ	ระดับ
ครูผู้สอน	29	21.27	4.52	.59	59.08	ปานกลาง
ครูประจำชั้น	44	19.61	3.22	.54	54.47	ปานกลาง
ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ	3	20.00	7.81	.55	55.55	ปานกลาง
หัวหน้าฝ่ายวิชาการ	4	19.25	6.23	.53	53.47	ปานกลาง
รวม	80	20.21	4.07	.56	56.14	ปานกลาง

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 36 คะแนน

จากตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพต่างกัน โดยมีคะแนนเต็ม 36 คะแนน จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน พบว่า สถานภาพของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เป็นครูผู้สอนมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .59 คิดเป็นร้อยละ 59.08 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษมีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .55 คิดเป็นร้อยละ 55.55 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ทำหน้าที่ครูประจำชั้นมีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .54 คิดเป็นร้อยละ 54.47 อยู่ใน ระดับปานกลาง สำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายวิชาการมีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อน้อยที่สุด คือ .53 คิดเป็นร้อยละ 53.47 อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน

เพศของครูและบุคลากรทางการศึกษา	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูก (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ	ร้อยละของค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ	ระดับ
ชาย	12	19.42	4.37	.53	53.94	ปานกลาง
หญิง	68	20.35	4.03	.56	56.53	ปานกลาง
รวม	80	20.21	4.07	.56	56.14	ปานกลาง

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 36 คะแนน

จากตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.53 สูงกว่าเพศชายที่มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .53 คิดเป็นร้อยละ 53.94 ซึ่งอยู่ในระดับ ปานกลาง

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะ
ความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีช่วงอายุต่างกัน

ช่วงอายุของครูและ บุคลากรทางการศึกษา	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ยของ การตอบถูก (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ค่าเฉลี่ยของ การตอบถูก เป็นรายข้อ	ร้อยละของ ค่าคะแนน เฉลี่ยรายข้อ	ระดับ
น้อยกว่า 30 ปี	2	22.50	9.19	.62	62.50	ปานกลาง
31 – 40 ปี	7	22.14	3.85	.61	61.50	ปานกลาง
41 – 50 ปี	43	20.05	4.62	.55	55.69	ปานกลาง
51 – 60 ปี	28	19.82	2.71	.55	55.05	ปานกลาง
รวม	80	20.21	4.07	.56	56.14	ปานกลาง

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 36 คะแนน

จากตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีช่วงอายุต่างกัน จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .62 คิดเป็นร้อยละ 62.50 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 31 – 40 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .61 คิดเป็นร้อยละ 61.50 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 41 – 50 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .55 คิดเป็นร้อยละ 55.69 อยู่ในระดับปานกลาง ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 51 – 60 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อน้อยที่สุด คือ .55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 55.05 อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะ
ความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาสาขา/วิชาเอกที่ต่างกัน

สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จ การศึกษาของครูและ บุคลากรทางการศึกษา	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ยของ การตอบถูก (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าเฉลี่ยของ การตอบถูก เป็นรายข้อ	ร้อยละของ ค่าคะแนน เฉลี่ยรายข้อ	ระดับ
สาขาการศึกษาพิเศษ	1	22.00	-	.61	61.11	ปานกลาง
สาขาอื่น	79	20.19	4.09	.56	56.08	ปานกลาง
รวม	80	20.21	4.07	.56	56.14	ปานกลาง

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 36 คะแนน

จากตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาสาขา / วิชาเอกที่ต่างกัน จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .61 คิดเป็นร้อยละ 61.11 มากกว่าครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสาขาอื่น ๆ ที่มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.08 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน

ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษของครูและบุคลากรทางการศึกษา	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูก (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ	ร้อยละของค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ	ระดับ
ต่ำกว่า 2 ปี	34	18.73	3.89	.52	52.03	ปานกลาง
2 – 4 ปี	27	21.30	4.00	.591	59.17	ปานกลาง
4 – 6 ปี	8	21.25	4.20	.590	59.03	ปานกลาง
มากกว่า 6 ปี	11	21.36	3.77	.593	59.33	ปานกลาง
รวม	80	20.21	4.07	.56	56.14	ปานกลาง

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 36 คะแนน

จากตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษมากกว่า 6 ปี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .593 คิดเป็นร้อยละ 59.33 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 2 – 4 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .591 คิดเป็นร้อยละ 59.17 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 4 – 6 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .590 คิดเป็นร้อยละ 59.03 อยู่ในระดับปานกลาง ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์

การทำงานต่ำกว่า 2 ปี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .52 คิดเป็นร้อยละ 52.03 อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาศึกษาพิเศษที่ต่างกัน

ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาของครูและบุคลากรทางการศึกษา	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูก (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D$)	ค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ	ร้อยละของค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ	ระดับ
2 ครั้งหรือต่ำกว่า	44	19.61	4.15	.54	54.47	ปานกลาง
3 – 4 ครั้ง	27	20.44	3.47	.56	56.77	ปานกลาง
5 ครั้งขึ้นไป	9	22.44	4.95	.62	62.33	ปานกลาง
รวม	80	20.21	4.07	.56	56.14	ปานกลาง

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 36 คะแนน

จากตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาศึกษาพิเศษที่ต่างกัน จากประชากรที่ศึกษาจำนวน 80 คน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาศึกษาพิเศษ 5 ครั้งขึ้นไป มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .62 คิดเป็นร้อยละ 62.33 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาศึกษาพิเศษ 3 – 4 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.77 อยู่ในระดับปานกลาง ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรม 2 ครั้งหรือต่ำกว่ามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .54 คิดเป็นร้อยละ 54.47 อยู่ในระดับปานกลาง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน : การสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดนครปฐมประจำปีการศึกษา 2547” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. สำรวจความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ 2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มี สถานภาพ เพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ และประสบการณ์การอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่ แตกต่างกัน

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ซึ่ง ได้แก่ ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ หัวหน้าฝ่ายวิชาการในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ปีการศึกษา 2547 จำนวน 7 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 95 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่าร้อยละ (%)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม(หรือประชากรที่ศึกษา)

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับสถานภาพของประชากรที่ศึกษา ซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่า ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้นหรือเคยเป็นครูประจำชั้น

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับเพศของประชากรที่ศึกษา ซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่า ประชากรที่ศึกษามีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับช่วงอายุของประชากรที่ศึกษา ซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่า ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ มีช่วงอายุ 41 – 50

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับสาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษาของประชากรที่ศึกษา ซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่า ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สาขาการศึกษาพิเศษ

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษของประชากรที่ศึกษา ซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่า ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 2-4 ปี

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษของประชากรที่ศึกษา ซึ่งปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม พบว่า ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่ มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 2 ครั้งหรือต่ำกว่า

ตอนที่ 2 การนำเสนอระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมทั้ง 5 ด้านมีผลรวมของคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ 2.82 คิดเป็นร้อยละ 56.40 อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจเป็นรายด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .66 คิดเป็นร้อยละ 66.17 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 2 ด้านที่เกี่ยวกับความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.25 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 3 ด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .544 คิดเป็นร้อยละ 54.45 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 4 ด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .543 คิดเป็นร้อยละ 54.33 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 5 ด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .53 คิดเป็นร้อยละ 53.00 อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมด้านที่เกี่ยวกับความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เรียงลำดับจากมากไปน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 4 เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนซึ่งเกิดจากความขี้เกียจ ไม่สนใจเรียน โดดเรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .85

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 2 เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าศักยภาพอันแท้จริงของตัวเอง มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .74

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 3 เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในการเรียนและมีสภาพความพิการปรากฏให้เห็น มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .53

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 1 เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ และด้านการรับรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .14

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 10 เด็กที่ขี้เกียจไม่ทำการบ้านจัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทหนึ่งด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .84

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 6 การเขียนพยัญชนะกลับด้าน เช่น เขียนคำว่า กบ เป็น บก แสดงถึงการมีปัญหาการรับรู้ทางตาของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .80

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 5 เด็กบางคนมองเห็น พ เป็น ผ ก เป็น ถ เสมอ การมองเห็นที่ผิดพลาดเช่นนี้เป็นเรื่องของความสะเพร่า ไม่ใช่ความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .76

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 7 เด็กที่จับใจความสำคัญหรือสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่ฟังไม่ได้หรืออาจจับสาระได้บางส่วน จัดได้ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ทางภาษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .61

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 9 เด็กที่เขียนพยัญชนะตัวที่คล้ายกันสลับกันเสมอไม่จัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .58

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 8 เด็กที่มีความยากลำบากในการทำกายบริหาร เช่น เวลาทำกิจกรรมเข้าจังหวะมักจะทำกิจกรรมพร้อมจังหวะถือว่าไม่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .35

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ด้านที่เกี่ยวกับลักษณะของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผล ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 11 รู้จักพยัญชนะและสระแต่อ่านหนังสือไม่ได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .81

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 16 ทำเลขที่เป็นโจทย์ปัญหาได้ยาก มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .75

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 17 และ 19 ใช้เวลาในการลอกงานจากกระดานดำนานกว่าเพื่อน ๆ และบอกเล่ารายละเอียดจากการฟังได้ดี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .69

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 15 มีร่องรอยการลบ การเขียนซ้ำหลายครั้งเมื่อให้เขียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .67

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 12 อ่านหนังสือแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้องเสมอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .59

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 13 เขียนหนังสือตัวเล็กบ้างตัวใหญ่บ้าง มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .54

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 14 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทุกวิชา มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .41

ลำดับที่ 8 ข้อที่ 21 ไม่มีปัญหาในการบอกขนาด เช่น เล็ก-ใหญ่ ,สั้น-ยาว มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .39

ลำดับที่ 9 ข้อที่ 18 หาข้อแก้ตัวเมื่อไม่ยอมอ่านหนังสือ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .31

ลำดับที่ 10 ข้อที่ 20 มีปัญหาในการประสานงานระหว่างตากับกล้ามเนื้อขนาดใหญ่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .18

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 26 ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากการหนีเรียนไม่ทำการบ้าน มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .72

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 27 แม่ซึ่งปวดท้องในกระบวนการคลอดยาวนานอาจทำให้ลูกมีภาวะเสี่ยงที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .62

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 23 คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอดคือสาเหตุที่ทำให้เด็กทุกคนมีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .59

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 25 พ่อแม่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้โดยเฉพาะด้านการอ่านทำให้ลูกมีโอกาสได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .50

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 24 ปัญหาจากการเลี้ยงดูคือสาเหตุหลักที่ทำให้เด็กมีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .47

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 22 ความบกพร่องในตัวบุคคลนั้น เช่น ตาบอด หูหนวก หรือปัจจัยจากภายนอกบุคคลนั้นเป็นสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .35

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ทำการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 31 เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้แต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่คล้ายกัน มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .67

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 29 ตอบคำถามผิดพลาดเนื่องจากสิ่งที่ได้ยืมคิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริงมีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .65

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 34 กระบวนการจำและดึงข้อมูลมาใช้ไม่ใช่ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .61

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 32 ควรให้เด็กที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีทางตาได้ทำกิจกรรมที่ใช้ตา มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .60

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 33 การสอนที่เป็นขั้นตอนทำให้เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีความยากลำบากในการรับรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .59

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 28 รับรู้สิ่งที่เห็นคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงเนื่องจากเร่งรีบไม่ตั้งใจ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .54

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 36 หากเด็กมีปัญหาในการแสดงวิธีทำโจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์อาจให้เด็กใช้เครื่องคิดเลขในการหาคำตอบแทน มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .50

ลำดับที่ 8 ข้อที่ 35 ควรให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้สรุปบทเรียนด้วยตนเองมีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .35

ลำดับที่ 9 ข้อที่ 30 ถ้าเด็กมีปัญหาด้านการอ่านก็ควรหลีกเลี่ยง กิจกรรมการสอนที่ต้องให้เด็กอ่าน มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความรู้เท่ากับ .26

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพ เพศ อายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่มีสถานภาพต่างกัน จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ครูผู้สอน มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ เท่ากับ .59 คิดเป็นร้อยละ 59.08 อยู่ในระดับ ปานกลาง

ลำดับที่ 2 ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษมีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ เท่ากับ .55 คิดเป็นร้อยละ 55.55 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 3 ครูประจำชั้น มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ เท่ากับ .54 คิดเป็น ร้อยละ 54.47 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 4 หัวหน้าฝ่ายวิชาการ มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อ เท่ากับ .53 คิดเป็นร้อยละ 53.47 อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่มีเพศต่างกัน จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

เพศหญิง มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.53 อยู่ในระดับ ปานกลาง

เพศชาย มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .53 คิดเป็นร้อยละ 53.94 อยู่ในระดับ ปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่มีช่วงอายุต่างกัน จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .62 คิดเป็นร้อยละ 62.50 อยู่ในระดับ ปานกลาง

ลำดับที่ 2 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 31 – 40 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .61 คิดเป็นร้อยละ 61.50 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 3 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 41 – 50 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .55 คิดเป็นร้อยละ 55.69 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 4 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 51 – 60 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .55 คิดเป็นร้อยละ 55.05 อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่สำเร็จการศึกษาสาขา/วิชาเอกที่ต่างกัน จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่จบการศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษ มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .61 คิดเป็นร้อยละ 61.11 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 2 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.08 อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ระหว่างที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษมากกว่า 6 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .593 คิดเป็นร้อยละ 59.33 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 2 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 2-4 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .591 คิดเป็นร้อยละ 59.17 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 3 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 4-6 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .590 คิดเป็นร้อยละ 59.03 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 4 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ต่ำกว่า 2 ปี มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .52 คิดเป็นร้อยละ 52.03 อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ระหว่างที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน จากคะแนนเต็ม 36 คะแนน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปรากฏผลดังนี้

ลำดับที่ 1 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 5 ครั้งขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .62 คิดเป็นร้อยละ 62.33 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 2 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 3-4 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .56 คิดเป็นร้อยละ 56.77 อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 3 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 2 ครั้งหรือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยของการตอบถูกเป็นรายข้อเท่ากับ .54 คิดเป็นร้อยละ 54.47 อยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

จากการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการศึกษาครั้งนี้ กับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมพบว่า

ระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านที่เกี่ยวกับความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ด้านที่เกี่ยวกับลักษณะที่แสดงออกของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ มีผลรวมของค่าเฉลี่ยแต่ละข้อทั้ง 5 ด้านเท่ากับ 2.82 คิดเป็นร้อยละ 56.40 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชากรที่ศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง นั่นแสดงว่า มีครูและบุคลากรทางการศึกษาส่วนหนึ่งที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้อยู่บ้าง ที่เป็นเช่นนี้เพราะประชากรที่ศึกษาร้อยละ 45.00 เคยผ่านการอบรมด้านการศึกษาพิเศษตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป และประชากร ร้อยละ 57.50 มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ 2 ปีขึ้นไป สำหรับโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้และเด็กพิการประเภทอื่น ๆ ได้เรียนร่วมกันถ้าครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เป็นประชากรมีระดับความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลางแล้ว คงไม่เพียงพอต่อการให้บริการด้านการศึกษากับนักเรียน และจากรายงานการวิจัยการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ใน พ.ศ.2545 ที่พบว่าปัญหาในการดำเนินการตามนโยบายมีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญคือ ครูและบุคลากรขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษและครูทางการศึกษาพิเศษมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการและไม่ให้ความสำคัญในการดำเนินการดังกล่าว ซึ่งจากผลการสำรวจก็ทำให้วิเคราะห์ได้ว่า การขาดความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาและจากการสำรวจที่พบว่า มีครูที่จบทางด้านการศึกษาพิเศษเพียงคนเดียวเท่านั้นในกลุ่ม

ประชากรที่ศึกษาใน โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีปัญหาและประสบความสำเร็จได้ยาก

เมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนจากการสำรวจเป็นรายด้านพบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษามีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุดในด้านที่เกี่ยวกับประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .66 คิดเป็นร้อยละ 66.17 อยู่ในระดับ ปานกลาง และระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในรายด้านเท่ากับ .53 คิดเป็นร้อยละ 53.00 อยู่ในระดับ ปานกลาง จะเห็นว่าความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เพิ่งเป็นที่รู้จักได้ไม่นาน กระบวนการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาในช่วงแรกนั้น จึงเน้นด้านที่เกี่ยวกับการสร้างความรู้ความเข้าใจมากกว่าด้านที่เกี่ยวกับการนำไปใช้อย่างเช่นด้านกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่อง ซึ่งผู้วิจัยได้เน้นข้อคำถามที่เกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นหลัก และผลจากการวิจัยครั้งนี้ยังแสดงให้เห็นว่าครูและบุคลากรทางการศึกษาควรได้รับการพัฒนาในด้านกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ควบคู่กับด้านอื่น ๆ ด้วย

เมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นรายข้อทั้ง 5 ด้านพบว่า ข้อคำถามที่มีผู้ตอบถูกมากที่สุดคือคำถามข้อที่ 4 ด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ประเด็นที่ถามว่า “เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนซึ่งเกิดจากความขี้เกียจ ไม่สนใจเรียน โดดเรียน” ซึ่งมีผู้ที่ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 85 ข้อคำถามที่มีผู้ตอบถูกน้อยที่สุดในคำถามข้อที่ 1 ด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ที่ถามว่า “เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ คือเด็กที่มีความยากลำบากทั้ง 3 ด้าน คือด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ และด้านการรับรู้” มีผู้ที่ตอบถูกน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 14

เมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนแยกเป็นรายข้อพบว่า ผู้ที่ตอบข้อคำถามถูกมากที่สุดและน้อยที่สุดแยกเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถตอบข้อคำถามได้ถูกมากที่สุดในการถามข้อที่ 4 ประเด็นที่ถามว่า “เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนซึ่งเกิดจากความขี้เกียจ ไม่สนใจเรียน โดดเรียน” ซึ่งมีผู้ที่ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 85 สำหรับข้อคำถามที่ 1 ที่ถามว่า “เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากทั้ง 3 ด้าน คือด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ และด้านการรับรู้” มีผู้ที่ตอบถูกน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 14

ด้านประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถตอบข้อคำถามได้ถูกมากที่สุดในการถามข้อที่ 10 ประเด็นที่ถามว่า “เด็กที่ขี้เกียจไม่ทำการบ้านจัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทหนึ่งด้วย” ซึ่งมีผู้ที่ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 83.75 สำหรับข้อคำถามที่ 8 ที่ถามว่า “เด็กที่มีความยากลำบากในการทำกายบริหาร เช่น เวลาทำกิจกรรมเข้าจังหวะมักจะทำกิจกรรมพร้อมจังหวะถือว่าไม่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้” มีผู้ที่ตอบถูกน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 35

ด้านลักษณะของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถตอบข้อคำถามได้ถูกมากที่สุดในการถามข้อที่ 11 ประเด็นที่ถามว่า “รู้จักพยัญชนะและสระแต่อ่านหนังสือไม่ได้” ซึ่งมีผู้ที่ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 81.25 สำหรับคำถามข้อที่ 20 ที่ถามว่า “มีปัญหาในการประสานงานระหว่างตากับกล้ามเนื้อใหญ่” มีผู้ที่ตอบถูกน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 18

ในด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถตอบข้อคำถามได้ถูกมากที่สุดในการถามข้อที่ 26 ประเด็นที่ถามว่า “ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากการหนีเรียนไม่ทำการบ้าน” ซึ่งมีผู้ที่ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 72.5 สำหรับคำถามข้อที่ 22 ที่ถามว่า “ความบกพร่องในตัวบุคคลนั้น เช่น ตาบอด หูหนวก หรือปัจจัยจากภายนอกบุคคลนั้นเป็นสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้” มีผู้ที่ตอบถูกน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 35

ในด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถตอบข้อคำถามได้ถูกมากที่สุดในการถามข้อที่ 31 ประเด็นที่ถามว่า “เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้แต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่คล้ายกัน” ซึ่งมีผู้ที่ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 67.5 สำหรับคำถามข้อที่ 30 ที่ถามว่า “ถ้าเด็กมีปัญหาด้านการอ่านก็ควรหลีกเลี่ยงกิจกรรมการสอนที่ต้องให้เด็กอ่าน” มีผู้ที่ตอบถูกน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 26

วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มี สถานภาพเพศ ช่วงอายุ สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกััน

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพต่างกัน พบว่า ระดับความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีสถานภาพต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างกันด้วย ครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ มีความรู้ความเข้าใจมากที่สุด โดยมีระดับความรู้ความเข้าใจที่ระดับ ร้อยละ 59 และยังพบว่า หัวหน้าฝ่ายวิชาการของโรงเรียนกลับมีความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 53 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูมีความใกล้ชิดและเกี่ยวข้องกับเด็กมากที่สุด จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ลักษณะต่างๆ ของเด็กเหล่านี้ได้ดีกว่า กลุ่มบุคลากรในสถานภาพอื่นๆ นอกจากนี้จะสังเกตเห็นว่าค่าร้อยละในแต่ละกลุ่ม ครูและบุคลากรทางการศึกษามีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลางซึ่งความรู้ความเข้าใจในระดับนี้อาจจะยังไม่เพียงพอสำหรับการดำเนินงานวางแผนการช่วยเหลือเด็กจริงๆ ได้ โดยเฉพาะในกลุ่มครู ที่มีความเกี่ยวข้องและใกล้ชิดกับเด็กโดยตรง ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการแก้ไขปัญหาในจุดนี้ต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีเพศต่างกัน พบว่า ระดับความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีเพศต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างกันแต่ไม่แตกต่างกันมากนักโดยเพศหญิงมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเพศชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งเพศชายและหญิงได้ผ่านการอบรม ได้ใกล้ชิดกับนักเรียนโดยตรงไม่แตกต่างกันเพราะฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าเพศของครูและบุคลากรทางการศึกษาไม่เกี่ยวกับความแตกต่างของระดับความรู้ ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุต่างกัน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปีมีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 62.50 สำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 51 - 60 ปี มีระดับความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 55.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุน้อยเคยได้เรียนมาในหลักสูตรระดับปริญญาตรีซึ่งครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีช่วงอายุ 51-60 ปีไม่เคยได้เรียนมา เพราะภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้เพิ่งถูกกล่าวถึงเมื่อไม่นานมานี้ เพราะฉะนั้นในการจัดการอบรมหรือการพัฒนาบุคลากรในด้านการศึกษาพิเศษต้องให้ครูและบุคลากรที่มีช่วงอายุ 51-60 ปี ได้มีโอกาสเข้าร่วมด้วย

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีสาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษาต่างกัน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา สาขาการศึกษาพิเศษมีระดับความรู้ความเข้าใจคิดเป็นร้อยละ 61.11 สูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา สาขาอื่น ๆ ที่มีระดับความรู้ความเข้าใจคิดเป็นร้อยละ 56.08 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษาของครูและบุคลากรทางการศึกษามีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจของประชากรที่ศึกษา ซึ่งก็ควรเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตามครูและบุคลากรทางการศึกษาที่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ ไม่ได้จบการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ แต่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแก่นำจัดการเรียนร่วมจึงควรมีการส่งเสริมและพัฒนาให้บุคลากรในส่วนนี้ได้รับการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษมากกว่า 6 ปีมีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 59.33 ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษต่ำกว่า 2 ปีมีระดับความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 52.03 แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษมีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจของประชากรที่ศึกษา ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมากย่อมมีโอกาสในการเรียนรู้และได้สัมผัสกับนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้โดยตรง ทำให้เข้าใจนักเรียนได้ดีกว่า

เมื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษที่ต่างกัน พบว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 5 ครั้งขึ้นไปมีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 62.33 สำหรับ ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ 2 ครั้งหรือต่ำกว่ามีระดับความรู้ที่น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 54.47 ต่ำกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยรวม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษมีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจของประชากรที่ศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดบางประการ ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการนำไปเพื่อการพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้หรือผู้ที่พิการในโอกาสต่อไป

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการวางแผนโครงการต่างๆ เพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการ โดยเฉพาะการพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับกับผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวางแผนการจัดการศึกษาทราบทิศทางและความจำเป็นลำดับแรก ๆ ของการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษารวมถึงการปรับปรุงการทำงานที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนจัดการเรียนร่วม

1.2 ควรมีการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนเนื่องจากผลที่ได้จากการสำรวจพบว่าครูและบุคลากรทางการศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ของนักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 56.14 และควรมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาในด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นลำดับแรกเนื่องจากในด้านดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยเพียงร้อยละ 53.00 รองลงมาคือด้านที่เกี่ยวกับสาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ ลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ความหมายของภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ และประเภทของภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ ตามลำดับ ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.33, 54.45, 56.25 และ 65.67 ตามลำดับ

1.3 ควรเปิดโอกาสให้บุคลากรที่มีช่วงอายุ 51 – 60 มีโอกาสเข้าร่วมในการพัฒนาตนเองเป็นลำดับแรกเพราะผลที่ได้จากการสำรวจพบว่าบุคลากรในกลุ่มนี้มีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนน้อยที่สุด

1.4 ควรส่งเสริมให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับการพัฒนาตนเองด้านการศึกษาพิเศษอย่างต่อเนื่องเพราะว่าผลที่ได้จากการสำรวจพบว่าระดับความรู้ความเข้าใจของครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งที่ครูส่วนใหญ่ได้ผ่านการอบรมมาแล้ว

1.5 เพศของครูและบุคลากรทางการศึกษาไม่เกี่ยวกับความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนแสดงว่าครูและบุคลากรทางการศึกษาเพศชายและเพศหญิงสามารถดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ได้เท่าเทียมกัน

1.6 สาขา/วิชาเอกที่สำเร็จการศึกษาของครูและบุคลากรทางการศึกษามีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนจึงควรส่งเสริมให้ครู ที่จบการศึกษาสาขาวิชาเอกการศึกษาพิเศษเข้าทำงานในโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนร่วม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน ในกลุ่มผู้ปกครองนักเรียน หรือกลุ่มอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้แก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อการพัฒนาผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียนในประเด็นอื่น ๆ เช่น ปัญหาการปรับตัว ปัญหาทางพฤติกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาช่วยเหลือผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมสุขภาพจิต. คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : โรงพิมพ์
ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด, 2545.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมสามัญศึกษา คณะกรรมการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ.
รายงานการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการปีการศึกษาเพื่อคนพิการ.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ คุรุสภา, 2543.
- กฤติยา เดชทิวาสุทธิ. “ การศึกษาความรู้ตามการรับรู้เจตคติ และพฤติกรรมการสอนของครู
โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครที่มีต่อการ
จัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 .” ปรินญาณิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
2546.
- กานดา พุ่มพุด. “ LD:ความเกี่ยวข้องกับสมองส่วนกลาง ” วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2, 1 (2547) : 123 -135.
- คณะกรรมการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ. รายงานการประเมินผลการจัดการศึกษา
เพื่อคนพิการปีการศึกษาเพื่อคนพิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2544.
- จรัสลักษณ์ จีรวินุสย์. ก คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ – การเขียน.
กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา, 2546.
- _____ . ข คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ – คณิตศาสตร์.
กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา, 2546.
- _____ . ค คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ – การอ่าน. กรุงเทพฯ :
องค์การค้ำของคุรุสภา, 2546.
- _____ . ง คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ – ความจำ. กรุงเทพฯ :
องค์การค้ำของคุรุสภา, 2546.
- _____ . “ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้าน
การอ่านที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยการสอนแบบเล่นปนเรียน. ” ปรินญาณิพนธ์-
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2544.

- จินตนา อัมพรภาค. “ การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุโขทัย.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- ชวลิต ชูกำแหง. “ การพัฒนาหลักสูตรซ่อมเสริมทักษะเบื้องต้นในการเรียนรู้ สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ระดับประถมศึกษา.” ปริญญานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- ชาญวิทย์ พรนภดล. สาเหตุภาวะบกพร่องในการเรียนรู้ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2549. เข้าถึงได้จาก <http://www.thaimental.com>
- ดวงใจ วรรณสังข์. “ การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล. “ รายงานผลการวิจัย การสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร.” วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4, 1 (2543) : 90–100.
- ทวี นาคบุตร. ก ประเภทของความรู้ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2549. เข้าถึงได้จาก <http://www.nfe.go.th>
- _____ . ข ความรู้ความเข้าใจ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2549. เข้าถึงได้จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- _____ . ค ความสำคัญของความรู้ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2549. เข้าถึงได้จาก http://www.kmi.or.th/KMI_doc3.html
- ทองนวล ภูประเสริฐ. “ การศึกษาเจตคติของบุคลากรทางการประถมศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและต่อการเรียนร่วม.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2538.
- นลินนุช อำนวยสิน. “ การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนเขียน.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. วิธีวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : หจก.พี.เอ็น.การพิมพ์, 2539.

เบญจพร ปัญญาขง. คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไอเด็นดีดี, 2544.

ผดุง อารยะวิญญู. “รายงานการวิจัย เรื่อง การวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมการสอนเด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้.” กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.

_____. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไร่ไทยเพรส, 2543.

ศรียา นิยมธรรม. การสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2537.

_____. ปัญหายุ่งยากทางการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พรานนกการพิมพ์, 2541.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดีกรุงเทพฯ, 2545.

ศันสนีย์ จัตรคุปต์. ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543.

ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม. “รายงานการวิจัยการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู-อาจารย์ที่มีต่อการเรียนร่วมของเด็กพิการในโรงเรียนเขตพื้นที่ 2 จังหวัดนครปฐม.” 2543.

สมคิด บุญบูรณ์. “การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

สมทรัพย์ สุขอนันต์. “พื้นฐานของภาวะบกพร่องในการเรียนรู้.” เอกสารประกอบการเรียนวิชา 463 430 พื้นฐานของภาวะบกพร่อง ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2547. (อัดสำเนา)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. รายงานการวิจัยการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ. กรุงเทพฯ : หจก.ภาพพิมพ์, 2545.

อรัญญา เชื้อทอง. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วม โดยใช้บทช่วยกรอง.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

ภาษาต่างประเทศ

Frederickson, Norah, and Tony Cline. Specail educational Needs inclusion and diversity.

Great Britain : Biddles Limited, 2002.

Lerner, Janet . Learning Disabilities Theories Diagnosis and Teahing Strategies.

3rd ed. Boston : Houghton Mifflin Company, 1981.

Ysseldyke , James E. , and Bob Algozzine. Specail Education : A practical approach for teachers. 3rd ed. Boston :Houghton Mifflin Company, 1995.

ภาคผนวก

แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับภาวะ
ความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

แบบทดสอบสำหรับการวิจัย

เรื่อง

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน :
การสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม

คำอธิบาย

แบบทดสอบฉบับนี้เป็นการสำรวจความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยเป็นการสำรวจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม ประจำปีการศึกษา 2547 เพื่อนำข้อมูลไปใช้ประกอบการศึกษาสารนิพนธ์ระดับปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษบัณฑิตวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ที่เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

2. แบบทดสอบมีทั้งหมด 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

3. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่านเพื่อให้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงและตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพราะข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบทดสอบของท่านจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยและจะนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเท่านั้นและผลการวิจัยครั้งนี้จะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาในการพัฒนาผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ในโอกาสต่อไปผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

นายยุทธนา จำเริญ

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศิลปากร

**แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของครูบุคลากรทางการศึกษา
เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน**

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงกลมที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. สถานภาพของท่านคือ (เลือกตอบ 1 ด้าน)

- ครูผู้สอน ครูประจำชั้น
 ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

2. เพศ

- ชาย หญิง

3. อายุของท่าน

- น้อยกว่า 30 ปี 31 - 40 ปี
 41 - 50 ปี 51 - 60 ปี

4. สาขา/ วิชาเอกที่ท่านสำเร็จการศึกษา

- สาขาการศึกษาพิเศษ สาขาอื่น ๆ

5. ประสบการณ์การทำงานด้านการศึกษาพิเศษ

- ต่ำกว่า 2 ปี 2 - 4 ปี
 4 - 6 ปี มากกว่า 6 ปี

6. ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการศึกษาพิเศษ

- 2 ครั้งหรือต่ำกว่า 3 - 4 ครั้ง
 5 ครั้งขึ้นไป

**แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของครูบุคลากรทางการศึกษา
เกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน**

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ของนักเรียน

โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่บ่งบอกถึงความหมายของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

คำตอบ	ข้อที่	ข้อความ	สำหรับผู้วิจัย
.....	1.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในทั้ง 3 ด้าน คือด้านภาษาศาสตร์และการรับรู้	
.....	2.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าศักยภาพอันแท้จริงของตัวเอง	
.....	3.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีความยากลำบากในการเรียนและมีสภาพความพิการปรากฏให้เห็น	
.....	4.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้คือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนซึ่งเกิดจากความขี้เกียจไม่สนใจเรียน โครเรียน	

โปรดพิจารณาข้อคำถามต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่บ่งบอกถึงประเภทของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้

คำตอบ	ข้อที่	ข้อคำถาม	สำหรับผู้วิจัย
.....	5.	เด็กบางคนมองเห็น พ เป็น ผ , ภ เป็น ถ เสมอการมองเห็นที่ผิดพลาดเช่นนี้เป็นเรื่องของความสะเพร่าไม่ใช่ความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	6.	การเขียนพยัญชนะกลับด้าน เช่น เขียนคำว่า กบ เป็น บก แสดงถึงการมีปัญหาในการรับรู้ทางตาของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	7.	เด็กที่จับใจความสำคัญหรือสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่ฟังไม่ได้หรืออาจจับสาระได้บางส่วน จัดได้ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ทางภาษา	
.....	8.	เด็กที่มีความยากลำบากในการทำกายบริหาร เช่น เวลาทำกิจกรรมเข้าจังหวะมักจะทำกิจกรรมक्रम จังหวะถือว่าไม่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	9.	เด็กที่เขียนพยัญชนะตัวที่คล้ายกันสลับกันเสมอไม่จัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ทางด้านภาษา	
.....	10.	เด็กที่ขี้เกียจไม่ทำการบ้านจัดว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทหนึ่งด้วย	

โปรดพิจารณาข้อคำถามต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่บ่งบอกถึงลักษณะของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

คำตอบ	ข้อที่	ข้อคำถาม	สำหรับผู้วิจัย
.....	11.	รู้จักพยัญชนะและสระแต่อ่านหนังสือไม่ได้	
.....	12.	อ่านหนังสือแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้องเสมอ	
.....	13.	เขียนหนังสือตัวเล็กบ้าง ตัวใหญ่บ้าง	
.....	14.	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทุกวิชา	
.....	15.	มีร่องรอยการลบ การเขียนซ้ำหลายครั้งเมื่อให้เขียน	
.....	16.	ทำเลขที่เป็นโจทย์ปัญหาได้ยาก	
.....	17.	ใช้เวลาในการลอกงานจากกระดานค่านานกว่าเพื่อน ๆ	
.....	18.	หาข้อแก้ตัวเมื่อไม่ยอมอ่านหนังสือ	
.....	19.	บอกเล่ารายละเอียดจากการฟังได้ดี	
.....	20.	มีปัญหาในการประสานงานระหว่างตากับกล้ามเนื้อขนาดใหญ่	
.....	21.	ไม่มีปัญหาในการบอกขนาด เช่น เล็ก-ใหญ่, สั้น-ยาว	

โปรดพิจารณาข้อคำถามต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่บ่งบอกถึงสาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้

คำตอบ	ข้อที่	ข้อคำถาม	สำหรับผู้วิจัย
.....	22.	ความบกพร่องในตัวบุคคลนั้น เช่น ตาบอด หูหนวก หรือปัจจัยจากภายนอกบุคคลนั้นเป็นสาเหตุของภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	23.	คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอดคือสาเหตุที่ทำให้เด็กทุกคนมีความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	24.	ปัญหาจากการเลี้ยงดูคือสาเหตุหลักที่ทำให้เด็กมีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	25.	พ่อแม่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้โดยเฉพาะด้านการอ่านทำให้ลูกมีโอกาสได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมด้วย	
.....	26.	ภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากการหนีเรียน ขี้เกียจ ไม่ทำการบ้าน	
.....	27.	แม่ซึ่งปวดท้องในกระบวนการคลอดยาวนานอาจทำให้ลูกมีภาวะเสี่ยงที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้	

โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หรือ × หน้าข้อความที่บ่งบอกถึง
กระบวนการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

คำตอบ	ข้อที่	ข้อความ	สำหรับผู้วิจัย
.....	28.	รับรู้สิ่งที่เห็นคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เนื่องจากเร่งรีบไม่ตั้งใจ	
.....	29.	ตอบคำถามผิดพลาดเนื่องจากสิ่งที่ได้ยินเพี้ยน ไปจากความเป็นจริง	
.....	30.	ถ้าเด็กมีปัญหาด้านการอ่านก็ควรหลีกเลี่ยง กิจกรรมการสอนที่ต้องให้เด็กอ่าน	
.....	31.	เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้แต่ละคนมี รูปแบบการเรียนรู้ที่คล้ายกัน	
.....	32.	ควรให้เด็กที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ทิศทางตาได้ ทำกิจกรรมที่ใช้ตา	
.....	33.	การสอนที่เป็นขั้นตอนทำให้เด็กที่มีความ บกพร่องในการเรียนรู้มีความยากลำบากใน การรับรู้	
.....	34.	กระบวนการจำและการดึงข้อมูลมาใช้ไม่ใช่ ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มี ความบกพร่องในการเรียนรู้	
.....	35.	ควรให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้สรุป บทเรียนด้วยตนเอง	
.....	36.	หากเด็กมีปัญหาในการแสดงวิธีทำโจทย์ ปัญหาทางคณิตศาสตร์อาจให้เด็กใช้เครื่องคิด เลขในการหาคำตอบแทน	

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล	นายยุทธนา จำเริญ
วันเดือนปีเกิด	17 พฤศจิกายน 2516
สถานที่เกิด	อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	147 หมู่ที่ 8 ตำบลหนองหงส์ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญาคุณ จังหวัดนครศรีธรรมราช อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์(ก่อสร้าง) สถาบันราชภัฏอุดรดิตถ์
พ.ศ. 2546	ศึกษาต่อหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา- การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2538	อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนสะนอพิทยาคม จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2539	อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนศึกษาพิเศษนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2546	อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนศึกษาพิเศษนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช ช่วยปฏิบัติราชการศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2549 – ปัจจุบัน	ครู อันดับ ค.ศ. 2 โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญาคุณ จังหวัดนครศรีธรรมราช